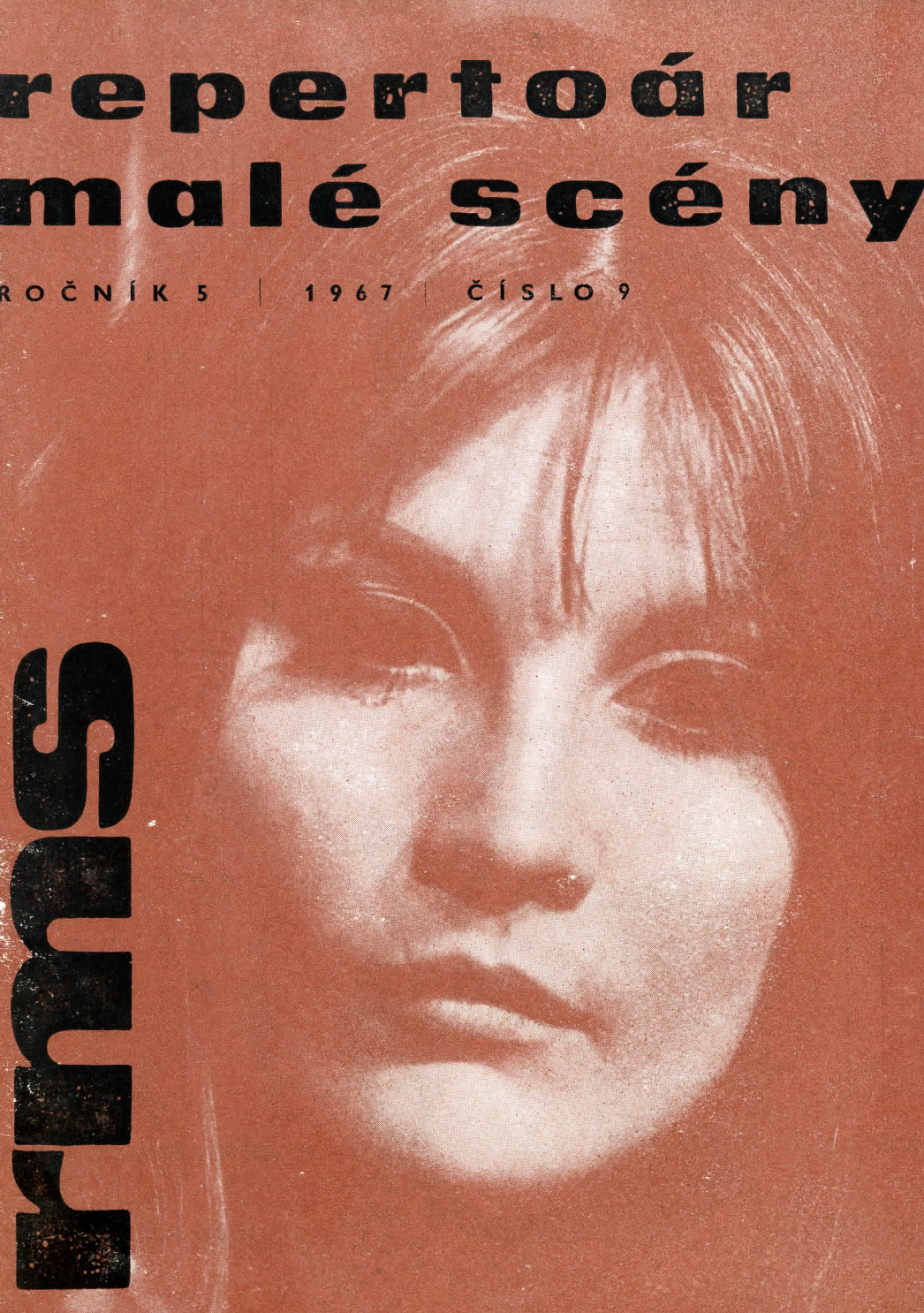
repertoár malé scény

ROČNÍK 5 | 1967 | ČÍSLO 9

rmus

VYSTAVUJE (JOSEF POSLEDNÍ)

jako pára nad hrncem

VOJTĚCH STEKLAČ

Hledali jsme den, hledali jsme dva a kde nic, tu nic. Po dědečkovi nebylo nikde ani památky. V sobotu jsme dali hlavy dohromady, maminka uvařila kafe a začali jsme přemýšlet. Kampak se asi dědeček poděl? Tatínek pohlédl nedůvěřivě na maminku a maminka pohlédla nedůvěřivě na tatínka. Oba pak pohlédli nedůvěřivě na mne. Kampak se asi dědeček poděl?

„Přece se nemohl ztratit jen tak," řekla maminka, „přece se jen tak nevypařil."

„Což o to," poznamenal tatínek, jehož byl dědeček otcem, „mělas ho znát za mlada. Kolikrát se děda ztratil z domu a nevrátil se dřív, než za týden!"

„To bejvalo," řekla maminka, „tenkrát, to jistě dědeček věděl, proč musí z domu utíkat, ale dneska, v jeho věku?"

„Abys nemyslela," dopálil se tatínek, „on děda neutíkal jenom kvůli babičce, on utíkal kvůli různým věcem!"

„No dobře," řekla maminka, „ale jakýpak teďka různý věci, v jeho věku."

Tatínek pokrčil rameny.

„Jak můžu vědět, na co dědeček myslel?"

„Mikuláš se měl o dědečka starat," ukázala na mne maminka vyčítavě prstem.

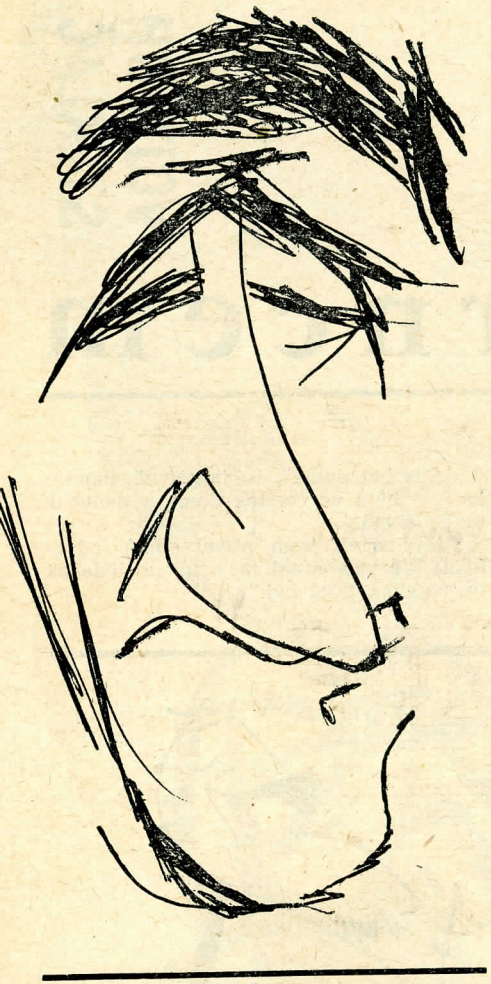
„Měl se starat, ale nestaral," pokýval hlavou tatínek, „jinak by se dědeček jen tak neztratil."

„Dědeček se ztratil ve čtvrtek," řekl jsem, „a ve čtvrtek já nebyl doma."

„Měls být doma", řekla přísně maminka, „já byla ve čtvrtek doma a dědeček tu ještě byl."

„Ve čtvrtek jsem přišel domů odpoledne," zavzpomínal tatínek, „a dědeček tu, myslím, ještě byl."

„Jak to, myslím?“ zeptala se podezíravě maminka, „buď jsi ho viděl, anebo jsi ho neviděl.“

„To já právě nevím,“ řekl nešťastně tatínek, „ale myslím, že jsem slyšel dědu kašlat.“

„Já taky kašlu,“ namítla maminka, „protože jsem ve středu při prádle nastydla, mohl sis to splést.“

„Takhle nikam nedojdeme,“ řekl tatínek, „musíme nejdřív vědět, proč by nás dědeček chtěl vlastně opustit.“

„Proč by utíkal?“ řekla maminka, „copak mu u nás něco scházelo?“

„No já nevím,“ řekl tatínek, „ale tys dědovi vařila pořád samé kašičky, i když jsem ti snad stokrát říkal, že děda kašičky nerad.“

„To se povedlo,“ ušklíbla se maminka, „takže mám dědečka na svědomí vlastně já. Ne, ne, holenku, kvůli těm kaším to nebylo. Jen si vzpomeň, kdo nechtěl kupovat dědečkovi tabák, protože prý moc kouří!“

„Jestli to nebylo kvůli jídlu, tak kvůli tabáku určitě ne,“ řekl rozhodně tatínek, „spíš bych myslel, že v tom má prsty Mikuláš. Mikuláš přece dal dědovi do postele chcíplou myš.“

„Ale kdy to bylo,“ namítl jsem, „na to dědeček určitě už dávno zapomněl, on si přece v posledních létech zrovna moc nepamatoval.“

„Dědeček nebyl žádný blbec,“ řekl důstojně tatínek, „jen byl trochu roztržitý, jako staří lidé bývají.“

„No já nevím,“ řekla maminka, „Mikuláš má pravdu, dědeček se v jednom kuse šťoural v jídle, nic mu nevonělo a měli jsme s ním jenom výdaje.“

„Vy si tak máte proč na dědu stěžovat,“ řekl trpce tatínek, „a co bych měl potom říkat já? Od mládí mě děda tloukl řemenem a ještě o mých pětadvacátých narozeninách mi vrazil pár facek!“

„Bydlet s ním pod jednou střechou nebyl žádný med,“ vzdychla maminka, „nasekýroval se ažaž.“

„Měl své mouchy,“ řekl tatínek.

„Kolikrát jsem kvůli němu proplakala celou noc,“ vzdychla maminka, „kolikrát jsem kvůli němu mívala ráno napuchlé oči.“

„A co já?“ řekl jsem, „myslíte si, že to byla pro mne nějaká zábava starat se pořád o dědečka?“

„Měl ošklivé vrtochy,“ řekla maminka.

„Jak zavolal, musel jsem hned přiběhnout,“ řekl jsem, „myslíte si, že to byla pro mne nějaká zábava?“

„Na každý pád ve čtvrtek zmizel,“ řekl tatínek, „ale proč a kam?“

„Něco ho určitě rozzlobilo,“ řekla maminka, „ale co, a proč kvůli tomu musel hned utíkat?“

„Třeba si myslel, že mu děláme samé

naschvály," řekl tatínek, „ve středu jsi přece zase prala v jeho pokoji."

„V jeho pokoji," řekla pohrdlivě maminka, „především je to naše kuchyně. Hrnec na prádlo je hrozně veliký a těžký. Když si v něm ohřeju vodu, tak jsem ráda, že ten hrnec můžu sešoupnout s plotny na stoličku. Copak mám takovou sílu, abych tahala hrnec do předsíně?"

„Je doma přece Mikuláš," namítl tatínek, „Mikuláš ti mohl pomoct."

„A k čemu by to bylo?" řekla maminka, „voda se musí pořád přihřívat, voda se musí vařit."

„Ale dědeček to neměl rád," vzdychl tatínek, „pořád si stěžoval, že mu ta pára z hrnce nedělá dobře na plíce."

„Co stěžoval," řekla maminka, „jednou mi dokonce hrozil holí, že prý mne hodí do hrnce, jestli nebudu prát někde jinde."

„Měl svoje vrtochy," vzdychl tatínek,

dědka vzít a strčit ho do hrnce s prádlem."

„A co já?" řekl dotčeně tatínek, „myslíš, že mně děda neležel v žaludku? Kolikrát jsem si říkal, že by bylo nejlepší vyhodit ho z okna."

„A co ty, Mikuláši?" zeptala se maminka, „tebe nikdy nic takového nenapadlo?"

„Napadlo," řekl jsem a zčervenal, „někdy mě napadlo, že by bylo nejlíp dědečka zaškrtit a zahrabat ho ve sklepě."

„To je všechno hezké," řekl tatínek, „ale pořád ještě nevíme, kam se asi dědeček poděl, přece se jen tak nevypařil?" Mlčky jsme dopili kafe.

„No nic, necháme toho klábosení, nikam to nevede, já musím ještě na dvůr pro prádlo a Mikuláš musí do sklepa pro uhlí," řekla maminka a usmála se, „nejspíš se dědeček opravdu ztratil jako pára nad hrncem."

„ale co je to platné, taky kus života za sebou a to mi věřte, život se s dědou moc nemazlil a děda v životě ledacos zkusil."

„Já mu nic nevyčítám," řekla klidně maminka, „ale teď jde přece o to, kam vlastně zmizel?"

„Takhle se nikam nedostaneme," řekl tatínek, „když nevíme, kam zmizel, tak musíme alespoň přijít na to, proč vlastně od nás utekl."

„Nemohl utéct nikam," poznamenal jsem bezradně, „dědeček přece už léta nemohl chodit."

„To je pravda," řekla tiše maminka.

„No ano!" vykřikl tatínek a plácnul se do čela, „tak kam vlastně zmizel?"

„Kuchyně není tak velká," řekla přemítavě maminka, „kdyby se tu někde schoval, určitě bychom ho už našli."

„Dívali jsme se s Mikulášem všude, pod postel i do skříní," potvrdil tatínek, „ale děda nikde."

„Měli jsme s ním jen samé trápení a těžkosti," vzdychla maminka, „já se vám přiznám, že jsem někdy měla sto chutí

KENNETH FEARING

A LA CARTE

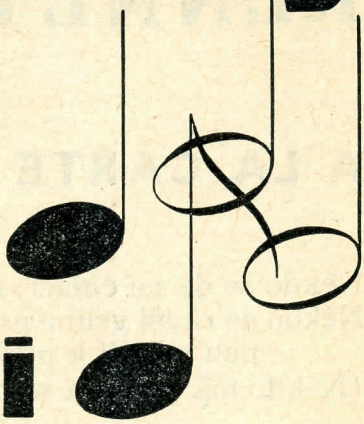
Někdo se dá na chlast, někdo na modlení.
Někdo se radši vrhne na tancování, někdo na karty, a pár se jich uchýlí k plynu či k revolveru.
(Někdo má kliku, a někdo ne.)

Co byste rádi, řekněte si, výběr od jedné do pětadvacíti:
Muziku z Harlemu? Vídeňský valčík z automatu v baru a grillu U Jacka? Anebo Brahmsův koncert na VKV?
(Někdo to radši na divoko, někdo na sladko.)

Šampus k večeři, vraždu k snídani, romanci k svačině a hrůzu k čaji.
Není to prvně ani naposled, co svět je v rejži.
(Někdo to může strávit, někdo ne.)

Přeložil Stanislav Mareš
Ze sbírky Manhattan, vyd. SNKLU 1964

evergreeny a jejich slavní zpěváci

I CAN'T GET STARTED

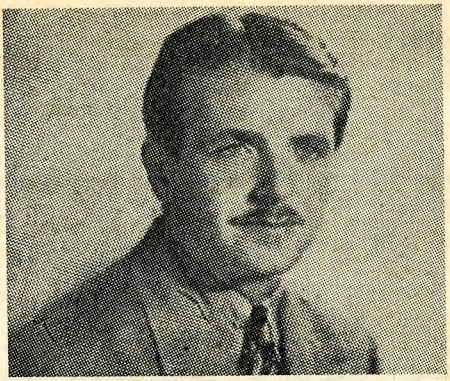
Mladším čtenářům bude jméno Bunny Berigan patrně zcela neznámé. Přesto se domníváme, že do naší malé přehlídky patří. Kdo někdy slyšel starou Beriganovu nahrávku písně „I can't get started", pochopí, proč jeho jméno s touto písní spojujeme. Jsou interpretace, které nejsou třeba vrcholné, ale zůstávají nezapomenutelné. Berigan nebyl zpěvák. Byl to výborný trumpetista. To, že také zpíval, nebylo rozhodující. Mnoho jazzových hudebníků dovede — je-li třeba — zazpívat. Většinou nemají školené hlasy (někdy, po pravdě řečeno, nemají hlasy vůbec), ale mají dobrý sluch a smysl pro tuto hudbu. Takové muzikantské prozpěvování dovede být někdy skoro sympatičtější než oslňující hlasová technika profesionálních zpěváků. Zpívajících bandleaderů dnes není mnoho a rozhodně nevyhrávají žebříčky zpěvácké popularity; přesto je však určitě nějaký společný jmenovatel v milém a neproblematickém projevu třeba Woody Hermana a Gustava Broma.

Berigan je v určitém smyslu symbol, a řekněme rovnou, že symbol smutný. Je příkladem hudebníka, který měl otevřenou cestu ke špičkové popularitě a stal se obětí nehezkých průvodních jevů, které s jazzovou hudbou zůstávají spojeny. Období swingové horečky třicátých let otevřelo jazzovým hudebníkům ohromné možnosti. „Jejich" hudba, krátce předtím ještě okrajová záležitost pro nepočetné specializované publikum, stala se náhle téměř národní hudbou Ameriky. Ve třicátých létech byli hvězdami nikoliv zpěváci, nýbrž bandleadeři swingových orchestrů — Goodman, Shaw, Glenn Miller. Vynikající sólisté jejich orchestrů získávali automaticky také popularitu a mnozí toho hleděli využít k tomu, aby se stali sami bandleadery.

Ronald Bernard „Bunny" Berigan (narozen roku 1909 ve Fox Lake, Wisconsin)

si dobyl slávu nejprve v orchestru proslulých bratří Dorseyů v roce 1934 a když po známých rozporech si každý z nich založil vlastní orchestr, bylo to zejména v orchestru Tommy Dorseye kolem roku 1937, kde Berigan zazářil jako veliká hvězda. Předtím (1935—1936) hrál také se slavným Benny Goodmanem. Beriganova trumpetová sóla, která slyšíme na starých deskách z těchto let, nás přesvědčují o tom, že to byl hudebník s velmi osobitým stylem a znamenitou technikou. Konfrontujeme-li jej s jinou hvězdou oněch let, trumpetistou Harry Jamesem, neuslyšíme u Berigana samoúčelné ohňostroje nástrojové virtuozity a zdá se, že projevoval i větší míru vkusu a nešlo mu tolik o komerční úspěch. To je však právě obvyklé dilema. Jazzový hudebník cítí potřebu experimentovat, rozvíjet „svoji" hudbu; publikum však chce slyšet své oblíbené melodie, jeho vkus zůstává pozadu. Chce-li hudebník, aby mu publikum tleskalo, musí dělat kompromisy. James, jak pozdější léta ukázala, to uměl velmi dobře. Jeho orchestr nerazil nikdy novou cestu, pouze kopíroval osvědčené recepty. James již po léta nevyhrává v soutěžích popularity (čtenáři jazzových časopisů jej přestali pokládat za „jazzového" hudebníka), ale jeho orchestr hraje bez existenčních problémů již čtvrt století. Berigan hledal neúspěšně recept na to, jak hrát hudbu, která by uspokojovala i publikum, i jeho samého. „Orchestr Benny Berigana" existoval a hrál s proměnlivým úspěchem do roku 1940, pak se Bunny vrátil na půl roku k Dorseyovi, znovu se pokusil o štěstí jako bandleader, ale nestačil již na organizační mašinérii a osobní problémy, které se mu kupily.

Alkohol je s jazzovou hudbou téměř nerozlučně spjat; to si nemůžeme popírat. Jednak se jazz hraje většinou v místnostech, kde se normálně také popíjí; jednak je alkohol pro jazzové hudebníky prostředkem, který jim pomůže zbavit se zábran, zapomenout na okamžité problémy a podat výkon, který jim samým připadá dobrý. Pod vlivem alkoholu nehraje sice hudebník lépe, než jak mu dovoluje jeho vrozená hudební schopnost a nástrojová technika, k níž se propracoval. Ve dnech, kdy by však vlivem indispozice nebo deprese hrál hůře než je normálně schopen, může někdy rozumná dávka

BUNNY BERIGAN

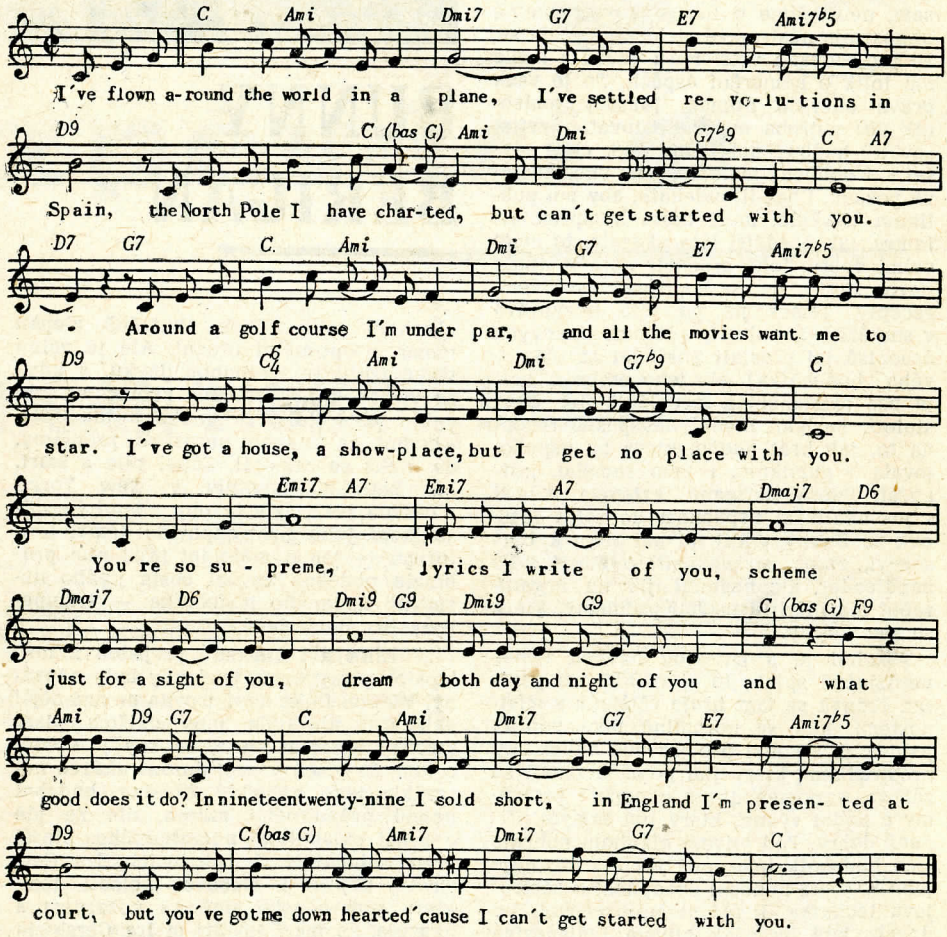
alkoholu jeho výkon skutečně zlepšit téměř k optimální úrovni. Ale je velmi těžké trefit tu rozumnou dávku, a když se výsledek nedostavuje, zkouší se obvykle ještě další sklenička a tak dále. Alkohol za nikoho nerozřeší problémy, do nichž se zamotal. Zápal plic a smrt, jež Berigana zastihly v New Yorku v červnu 1942, byly jakoby zákonitým důsledkem. Jeho život odpovídal téměř prototypu — jen o málo let před ním probíhala podobně životní cesta jiného nesmírně nadaného hudebníka — trumpetisty Bix Beiderbecka.

„I can't get started" je jeden z nejlepších evergreenů, jaké kdy byly napsány. Vernon Duke není zrovna nejznámější skladatel, ale řada jeho dalších písní (třeba „What is there to say") svědčí o tom, že píseň v naší dnešní ukázce nevznikla jako náhodný šťastný hudební nápad průměrného autora, ale že jde o práci skladatele mimořádného. Starší bratr skladatele G. Gershwina, Ira Gershwin, napsal k Dukově melodii text, který sám o sobě stojí za pozornost a ukazuje, že mezi textaři si Ira Gershwin zaslouží stejně významné místo, jako jeho bratr mezi skladateli.

Text, který vkládá zpěváku do úst, představuje mladého muže, úspěšného po všech stránkách až na to, že u své vyvolené nemůže „zabrat". Ve světle toho jej nic netěší pomyšlení, že obletěl letadlem svět (což v roce 1935 ještě něco znamenalo), urovnával revoluce ve Španělsku, zmapoval severní pól, vyniká v golfu, má nabídky k filmu, vlastní palác, úspěšně přestál burzovní krach

I CAN'T GET STARTED

Hudba: Vernon Duke / Slova: Ira Gershwin

©Copyright 1935 CHAPELL and Co., Inc. N.Y.C.

v roce 1929, je zván k anglickému dvoru a tak dále.

To vše je slovně úsporné a šikovně zrýmováno. Všimněte si třeba třetího osmitaktí, kde se rýmují celé skupiny slov („wright of you", „sight of you" atd.). Slovo „scheme" (for a sight of you) těžko přeložíme stručněji než slovy „vymýšlím si záminky" (abych tě mohl vidět) – je vidět, jak Gershwin dovede využívat významové plnosti jednoslabičných slov, jimiž angličtina oplývá. Text svádí k různým aktualizacím — na zmíněné staré nahrávce Berigan zpívá, že ho pozvala na čaj Greta Garbo (pozdější interpreti písně zde dosazují vždy jméno momentálně nejpopulárnější filmové hvězdy), že jej chce angažovat „Metro Goldwyn" a podobně; celkově píseň vyznívá trochu jako intelektuální hříčka se slovy — rozhodně to není žádný psychologicky věrohodný citový výlev. Ale kontrast Beriganova lyrického trubkového sóla s jeho vysoko položeným, trochu nosovým hlasem vytvořily klasickou interpretaci písně, kterou je těžko k něčemu přirovnat. „I can't get started" je ovšem živý evergreen, který milovali zvláště také jazzoví hudebníci období bopu (vzpomeňme na vynikající trubkové sólo Dizzy Gillespieho, čerpající již ze zcela jiné oblasti než Berigan) a který se dodnes zpívá i používá jako základ k jazzovým improvizacím pro svůj hezký harmonický základ. A nám posloužil jako záminka k tomu, abychom si vzpomenuli na jednoho z mimořádně dobrých hudebníků, který se dočkal jen nezaslouženě krátké popularity, ačkoliv nepochybně v sobě měl schopnosti, jimiž se mohl zařadit mezi ty nejlepší.

MIROSLAV HEŘMANSKÝ

Big-beatová skupina Crystal. Foto J. Žáček

koníček

LUDĚK NEKUDA

OSOBY:

Společenský rozsuzovač

Pán z Výboru pro starosti o občana — pan Ploch

Sousedka paní Plachá

Vedoucí odboru pro zakládání stížností při Státní stěžovatelně — paní Druchá

Pojišťovací agent pan Hrach

Holka

Instalatér

Albert Krombe r

Markéta Kromberová

Všechny postavy v Koníčkovi nechť jsou chápány jako realistické. Jejich realita je však švejkovsky přetažená jednostranným, úzkým pohledem na společenskou funkci těchto postav. A právě pro tento pohled mění se postavy ve figurky a jako figurky je třeba je hrát.

Stručná charakteristika postav:

Pan Ploch z Výboru pro starosti o občana je člověk, který si je vědom toho, že má moc. Je to sice moc takového druhu, že jestliže pět členů z Výboru hlasuje pro to, aby se před domem č. p. 516 vysázely azalky a druhých pět je pro tulipány, záleží na něm, ke které straně se přidá On, pan Ploch. Je to směšné, nicméně má pocit moci, pocit státotvornosti. Je to *jeho* pocit, z něhož vychází *jeho* názor na život, neboť jako všichni malí lidé považuje věci, do kterých má co mluvit on, za nejdůležitější. Proto je jeho obrana proti naříčení, že on otravoval Kromberovy, z jeho hlediska pravdivá a opodstatněná. Vinu je třeba hledat jinde. Poctivost, s jakou vykonává své stupidní úkoly, z něho vytvořila figurku, která je směšná, odporná, nemohoucí a diktátorská zároveň.

Pojišťovací agent pan Hrach je tupec na klíček. Natáhneš jej, spustí a nezastaví, dokud mu nedojde pero. Neví nic, nerozumí ničemu kromě své profese, v níž nabyl zkušenosti během 150 let své praxe. V tom je ovšem nabubřelý suverén a stejně jako všichni jemu podobní obrovský zbabělec. Ostatní považuje za blbce, ale snad jim to ani nedovede dát najevo.

Paní Druchá dovede velmi hbitě mluvit řečí oběžníků a úředních výkazů. Hlavu má pro úplnost, neboť přemýšlí řadry a zadkem. Hraje si na mondénní dámu a podle toho se také obléká. Je-li nucena opustit bezpečné pole úřední masky a mluvy, nezadá si v primitivnosti a hulvátství v ničem s paní Plachou.

Paní Plachá je ženskou obdobou pana Plocha, jenže její manžel přichází patrně obden namol domů, takže je vycvičena v boji zblízka. Je to baba.

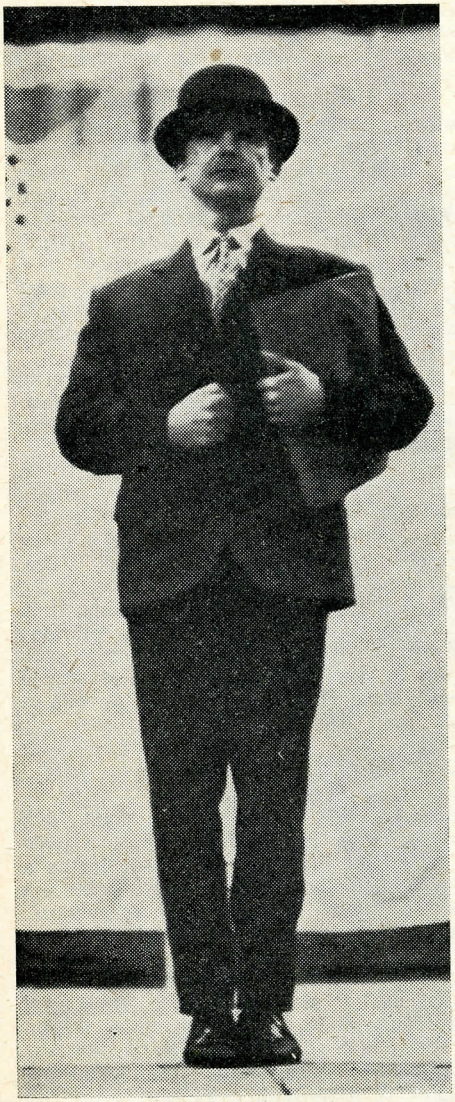
Společenský rozsuzovač je figurka vzniklá zmixováním všech výše popsaných. Má od každého něco, což se projevuje v různých fázích hry.

Holka je jediný normální člověk na jevišti, avšak nezúčastňuje se hry. Mohla by si někde vzadu malovat, stavět stojky nebo jako v tomto případě plácat z hlíny koníčka, důležité je, že není nikdy s tím, co vytvoří, spokojena. Tak zařve, zničí, co už měla, a dělá znovu a znovu. Lidé na jevišti na ni nereagují, jen její křik slyší jako cosi, co běží kolem, co je však ruší. Mimo to, co vidí divák na jevišti, je ještě něco, něco normálního, a dovede to křičet.

●

Při otevření opony jsou na jevišti dvě rakve, něco jako řečnický pult a něco jako lavice. Vzadu nahoře sedí Holka a plácá. Scéna by mohla představovat byt Kromberových. Přichází Spol. rozsuzovač. Je střízlivý, avšak zpívá si tak, že by se o tom dalo pochybovat. Je to spíš jakési opilé brumlání. Jelikož ještě nikde nikdo není, cvakne si z plácačky, zalehne mezi rakve a spí. Po chvíli se ozve za scénou zasmrkání a vchází Ploch. Narazí do rakve, vydá zvuk podobný havranovi — basistovi. Je rozčilen. Zrak mu padne na

řečnický pult. Zněžní a hraje si s ním jako s kotětem. Náhodou se dostane do řečnického postoje, uvědomí si to, nasadí jedno ze svých tří výrazných gest a vydá svůj zvuk. Uvědomí si však, že je v místnosti sám a odejde si zkoušet gesta a proslov. Při tom používá pouze svých zvuků s různými charakteristickými intonacemi. Vchází paní Druchá. Zastihne Plocha v rozmachu na jedno ze svých gest. Ploch zrozpačití a postaví se nevšímavě. Druchá se vyzývavě postaví k němu a prohlíží si ho, při čemž vydává zvuk podobný roztouženému vzdychání. Pustí kapesník, Ploch se pro něj pomaloučku shýbá, rovněž vášnivě bručí, zvedne kapesník, pomalu se zvedá, těsně podél Druché, zvedá kapesník k obličeji, jako by chtěl k němu čichnout, Druchá se vypne k vášnivému polibku, Ploch se hlasitě vysmrká a odejde si opět cvičit proslov. Druchá rozčilena si začne spravovat šev na punčochách. Přijde Plachá s koštětem, mluvící sice artikulovanou, leč nesmyslnou řečí. Jelikož byla vychována k rovnostářství, začne dělat totéž co Druchá, přestože má sukně na teplácích. Náhle spatří na zemi snítko, což v ní vzbudí nadšení. Začne zametat, radostně mávajíc odznakem své moci — metlou, o kterou zakopne přibíhající Hrach. Rozplácne se, divoce kvokaje, zrychleně vstane, pověsí si buřinku na nataženou ruku pana Plocha, zrychleně ji vezme zpět, kvoká omluvy, usedne na klín paní Druché (nechtě), vyjekne, usedne vedle, Holka zařve, všichni se zformují do půlkruhu v kleku kolem Spol. rozs., vyjí pokud možno jako psi, S. R. je umlčí a začne.

●

SPOLEČENSKÝ ROZSUZOVAČ *(vytáhne papír a čte)*: Dne 1. srpna byli ve svém bytě nalezeni manželé Albert a Markéta Kromberovi ve stavu nejevení známek života, z čehož oběma povstala smrt. Lékařský posudek zní: Otrava svítiplynem. Aby zjistila příčinu smrti, nechala si Spol. rozsuzovna předložit od Státní stěžovatelny stěžovací fascikl Alberta a Markéty Kromberových a zjistila toto: manželé Kromberovi podali na Státní stěžovatelnu stížnost, z níž cituji: „Stěžujeme si na své okolí, které nás pronásleduje, zdržuje v práci a vůbec nám otravuje život.“ Podtrhuji — otravuje nám život. A vskutku manželé Kromberovi byli otráveni. Proto jsme si pozvali vás, kteří jste na ně podali na Státní stěžovatelnu stížnost, abychom se do-

pídili pravdy, ničeho než pravdy a jen pravdy. *(Holka zařve, rozdupe koníčka, začne plácat znova. Společenský rozsuzovač se lekne, zhroutí se, vzápětí se vzchopí)* Zkontrolujeme prezenci. Zástupce Výboru pro starosti o občana — pan Ploch! *(Ploch zavyje silně, pak jen povývá)* Sousedka odevších... odšedních... odešelních... těch, kteří odešli na věčnost, paní Plachá! *(Plachá zavyje)* Pojišťovací agent pan... Vrach? Vy jste Vrach? Vyšetřování je skončeno. Tady je vrah.

HRACH: Hrach, prosím.

S.R.: Aha, Hrach. To je mrzuté. Tak zůstat. Pane Hrach, jste přítomen? *(Hrach zavyje)* Vedoucí Odboru pro zakládání stížností při Státní stěžovatelně paní Druchá! *(Druchá vyje, všichni zesílí vytí, Holka zařve, rozdupe hlínu. Všichni zmlknou, S.R. omdlí, pak se vzchopí, Holka začne plácat. S.R. zařve)* Já nesnáším hluk! Jasné?! *(Omdlí)* Tak začneme. Pane Ploch. Proč jste si stěžoval na manžele Kromberovy? Upozorňuji vás, že nebudete-li mluvit pravdu, usvědčím vás z nepravdy. Mám tady vaši stížnost černou na bílém.

PLOCH: No, stěžoval, to ani nebylo stěžování, spíše upozornění, že jo? Já bych si ani nestěžoval, ale my máme Státní stěžovatelnu za rohem a všude jsou ty propagační letáky...

PLACHÁ: ... kdyby nekecal, on si furt na někoho stěžuje, a i na něco furt.

PLOCH: Oni byli hodní lidé, ale když on říkal, když jsem mu říkal, že má jít kvůli těm kytičkám, tak on říkal, že nemá čas. A na schůze nechodil. Akorát jednou. A to štrikoval.

PLACHÁ: On byl doktor a vynalézal nějakou práci o bacilech. A Ploch na něj řval.

PLOCH: Vy nemluvte, Plachá. Nikdo na něj neřval. Bylo mou povinností upozornit ho, že je jeho povinností, že má jít kvůli těm květinkám. Vysazovat je. Květinky.

PLACHÁ: On byl doktor a říkal, že zrovna vynalézá nějakou práci o bacilech a vy jste na něj řval. Proč jste na něj řval?

PLOCH: Milá paní, bacily jsou i bez něj, ale květinky se samy nevysadí. A cítí jako člověk.

S.R.: Ale když on vynalézal nějakou práci o bacilech.

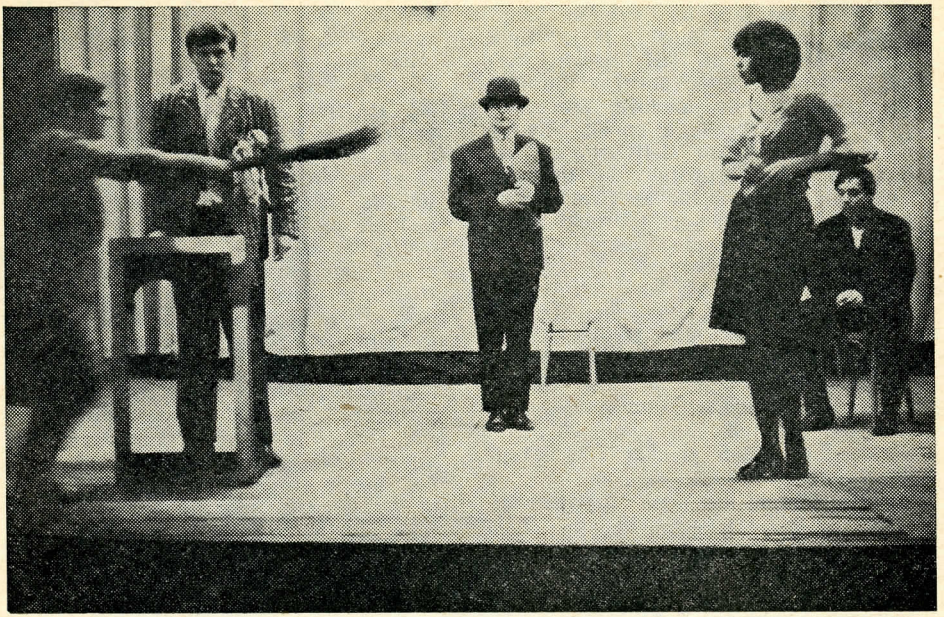
PLOCH: To by mohl říct každý, že vynalézá nějakou práci o bacilech, já bych taky mohl říct, že vynalézám nějakou práci o bacilech, a vy byste taky mohl říct, i tady Plachá by mohla říct, že vynalézá nějakou práci o bacilech, každej bysme... hehehe...

PLACHÁ: Kdyby nekecal, on ho pronásledoval.

S.R.: Pronásledoval? Podezřelé.

PLOCH: Nepronásledoval. Upozornil. Párkrát. Když ani krev nechtěl dát.

S.R.: Krev? Podezřelé.

PLOCH: Krev. Všichni dávali, jenom oni dva ne.

S.R.: A proč všichni dávali krev? Komu všichni dávali krev?

PLOCH: Proč? Protože je třeba... jak jsem pravil.... krev. Všichni dali. Pochopili.

PLACHÁ: Kdyby nekecal. Pochopili. A on furt říkal a řval, tak dali. Já jsem také dala.

PLOCH: Všichni dali krev. A vy nemluvte, Plachá.

PLACHÁ: Vy jste ho uhonil. Pro blbosti.

PLOCH: Plachá, vy ze mě děláte... Plachá, co vy to ze mě děláte. Předně jsem ho neuhonil. A za druhé to nebylo pro blbosti. Víte vy, co je to krev, Plachá? Krev...

S.R.:... prosil bych žádné důvěrnosti...

PLOCH: Já jí chci holce pomoct. Krev... to je plasma. Krvinky. Globin. Víte, co se z toho všechno dá dělat? I ty vaše voňavky, možná, Plachá.

S.R.:... prosil bych žádné důvěrnosti.

PLOCH: Dyť já jsem s vámi, Plachá. *(Začne si broukat a tančit čardáš)* Vidíte, Plachá! *(Holka zařve, rozšlape koníčka, plácá znova)*

S.R.: Já se nebudu rozčilovat. *(Padne na čtyři a vyje)* Ale až se rozčilím, tak bude tanec. *(Krátce — něco mezi čtverylkou a pajtlovákem)*

HRACH: Já bych se nechtěl míchat, ale jednou jsem byl svědkem, jak tenhle pán *(Ukazuje na Plocha)* otravuje mrtvým život. Je to pravda, paní Plachá?

PLACHÁ: Ano.

S.R.: Vyšetřování je skončeno. Shrnuji: Pan Hrach jednou viděl, jak pan Ploch otravuje Kromberovým život. Jsou tedy dva svědci, protože též paní Plachá jednou viděla...

PLACHÁ: Co jednou, stokrát, tisíckrát...

S.R.: Hergot, Hrach říká jednou, vy stokrát, tisíckrát. Ve vyšetřování se pokračuje. Výpovědi se různí. To je práce. Dělám závěr. Vy jste podezřelý, Ploch. Ať už jste otravoval jednou nebo tisíckrát, otravoval. A i jednou se dá jít se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Zapisovatel Kratochvíl, píšem. Ploch, pomlka, podezřelý. Napřed si z vás vybereme podezřelé a z nich vraha redu-

kujem ... abstrahujem ... vyberem. Zapisovatel Kratochvíl, máš? Kde je? Není. No, nevadí, paměť. Dál, Hrach. Pane Hrach, víte, že máte štěstí s tím jménem? Kdybyste se jmenoval Vrach, tak jste spad do sračeк a konec. Vás zachránilo to H místo V. Hehehe ... Dost, Kratochvíle, zapisovateli. Ty tu nejsi. Tak proč jste si stěžoval, Hrach? Hergot, proč se nejmenujete Vrach? Mohli jsme jít domů. No nic. Proč jste si stěžoval, Hrach?

HRACH: Já mám své příkazy. Pojišťovat, pojišťovat, pojišťovat. To jsou tři mé hlavní příkazy. *(Holka zařve, rozdupe koníčka, začne plácat znova)*

S.R. *(rozzuří se, snaží se zařvat po ní, což se mu nedaří. Strojeně klidně)*: To nám ten čas letí. Zvony dozněly. Nás nezajímá do vašich příkazů, Hrach. Proč jste si stěžoval?

HRACH: Já mám své příkazy. Pojišťovat.

PLOCH: ... slyšel jste, jak pan Společenský rozsuzovač řekl, že nás nezajímá? A jak se ptal, proč jste si stěžoval?

PLACHÁ: Pane Ploch, jste společenský rozsuzovač nebo pan Společenský rozsuzovač?

HRACH: A ona říkala, my se pojistit nedáme. Kdyby manžel zemřel, tak já nechci peníze a nechci ani žít. A on řekl totéž v jiném rodě. Pánové, chápejte. Oni se nedali pojistit, čímž já jsem nesplnil příkaz, čímž jsem uškodil naší pojišťovně, čímž naše pojišťovna uškodila naší společnosti, čímž já jsem nedostal prémie. Takže oni byli škůdci společnosti. A mohu já tohle tajit, pánové? Nemohu, mám své svědomí.

DRUCHÁ: Že se do toho pletu, pánové, ale chtěla bych podpořit tady pána, pánové. Můj případ je podobný.

S.R.: Druchá, ptal se vás někdo na něco? Neptal. Tak kušte, než se vás někdo na něco zeptá.

DRUCHÁ: Ano, mlčím, ale budu si na vás u nás stěžovat.

S.R.: Hergot, Druchá, kušte, dokud se vás na něco nezeptám. Druchá, ptám se vás, proč jste si stěžovala.

DRUCHÁ: Stručně vám vysvětlím, o co jde. Náš úřad Státní stěžovatelna byl zřízen z vůle lidu.

PLOCH: A já jsem vesměs v srdečném nadšení. Bylo nám to ... třeba ... jo, třeba ne.

PLACHÁ: Vidíte už, pane Společenský rozsuzovač, jak on ty Kromberovy pronásledoval.

S.R.: Třeba jo, třeba ne.

DRUCHÁ: Lidi si chtějí stěžovat. Když si postěžujete sousedovi, tak na to za hodinku zapomene, takže vaše stěžování nemá smysl. Ale u nás? Každá stížnost je řádně zanesena, dostane své pořadové číslo a stěžovateli je vydáno potvrzení o podání stížnosti. Naše stěžovatelna slouží společnosti. A nyní, pánové, trošku té ... ekonomie.

HRACH: Pardon! *(Hrabe se v lejstrech)*
Co když dům vám oheň srovná?
Zde pomůže pojišťovna.
Pojišťujem krávy, domy,
hospodyňky, ekonomy ...

S.R.: Žádné důvěrnosti, Hrach. Já sice miluju poezii, i básně si málokdy přečtu, ale u rozsuzování neznám bratra.

HRACH: Pardon! *(Čte)*
Když shodíte bratra s patra
do záhonku zrovna,
škodu vám i bratru briskně
srovná pojišťovna.

PLOCH: Já se vám divím, Hrach. Slyšíte, že tady pan Rozsuzovač nezná bratra, a vy tady plkáte a plkáte.

PLACHÁ: Ploch už zase pronásleduje Hracha. On musí furt někoho pronásledovat. Nedávno ještě pronásledoval Kromberovy.

S.R.: Ale já tady udělám pořádek. Ticho! *(Poslouchá)* Slyšíte? Ještě je ticho, ale za chvíli se tu bude rozléhat pláč a ječení, protože já tady budu dělat pořádek. Já vás tady srovnám. Srovnám ... Pojišťovnám ... Hehehe. Já dovedu být veselá kopa, ale já jsem pruďas. Ale tady bude klid. Druchá.

DRUCHÁ: Jelikož společnost hradí jen 97 % nákladů Státní stěžovatelně, získáváme peníze na zbylá 3 % z tzv. manipulačně stěžovacích poplatků, které každý stěžovatel složí při podávání stížnosti. Kromberovi si za 20 let trvání Státní stěžovatelny stěžovali pouze jednou, to znamená, že zaplatili pouze jeden manipulačně stěžovací poplatek. A to je, pánové, při nejmenším nedbalost — ba neuvědomělost. Kdyby každý z občanů takto zanedbával své povinnosti, musela by společnost doplácet i ta 3 %, a to by, pánové, pracující pocítili na své kapse. Oni tedy úmyslně poškozovali

nás všechny, tedy společnost, tedy i sebe. A proto jsem si stěžovala.

HRACH: Já bych se nechtěl míchat, ale mockrát jsem viděl, jak tahle paní otravuje mrtvým život. Že ano, paní Plachá.

S.R.: Ano, paní Plachá?

PLACHÁ: Ano, taky jsem to jednou viděla.

S.R.: Hergot, on mockrát, ona jednou, zase se neujednotíte, já se nedostanu domů. Já mám dneska k večeři uzené. Tak dále.

PLACHÁ: Ona na ně řvala, že si mají stěžovat, nebo si bude stěžovat.

DRUCHÁ: Řvala ... Byla moje povinnost je upozornit. V zájmu společnosti, tedy i v jejich zájmu. A vy si dejte bacha, Plachá.

PLACHÁ: A to já se možná spletla. Já jsem s nima taky měla potíže. Ona byla baletka a všichni myli schody v sobotu odpoledne, jenom ona až v 11 hodin v noci. Prý je odpoledne v divadle. Mně bude vykládat, kdy je divadlo. Ona byla

ještě na houbách a my už měli s manželem předplatné, dej mu pán bůh věčnou slávu. A vždycky byl začátek v sedm hodin nebo v půl osmé. Do té doby mohla umýt schody kartáčkem na zuby.

HRACH: Já bych se nechtěl míchat, ale viděl jsem, jak paní Plachá otravuje mrtvým život. Že ano, pane Ploch.

PLOCH: Ale, Hrach, přece nebudem jak malé děti. Přece budem trochu velkorysí. Plachá, já se vám divím. Ona je umělkyně, a vy na ni se schodama, Plachá.

PLACHÁ: To by mohl říct každý, že je umělkyně, já bych taky mohla říct, že jsem umělkyně, a tady pan Společenský rozsuzovač by taky mohl říct, že je umělkyně, že jo, a kdo by myl schody?

DRUCHÁ: Ale řvát jste na ni neměla, když je umělkyně.

PLACHÁ: Řvát, párkrát jsem jí to připomněla, copak se to hodí mýt schody v 11 hodin, že jo. Vy jste ji neměla otravovat s tím stěžováním.

DRUCHÁ: Já jsem ji otravovala? A co Ploch! Ten je otravoval s kytičkami, co já.

PLOCH: Ale, dámy, nonono. Kytičky musejí být. Tady Hrach je otravoval se zbytečnostma. Pojištění...

HRACH: Já se do toho nechci míchat, ale viděl jsem, jak jste všichni otravovali mrtvým život.

PLOCH: Hrach, víte, co vy jste? Já jsem dlouho dobrý, ale víte, co vy jste? Vy jste... Vy... vy intelektuále jeden! Co si to dovolujete?

DRUCHÁ: Hrach je spratek, ale vy moc nemluvte.

PLACHÁ: Vy máte taky nejmíň co mluvit, otravo.

DRUCHÁ: Co otravo, ty fuchtle!

PLACHÁ: Ááá, slyšeli jste, co si dovoluje, zabije lidi a ještě si dovoluje...

PLOCH: Ticho, nebo něco udělám.

HRACH: Já se do toho nechci míchat, ale...

S.R.: Ticho! Ticho! Tady se bude ozývat jekot, protože já tady budu dělat pořádek. Ticho! *(Holka zařve, rozbije koníčka, je klid)*

INSTALATÉR: Pozdrav pán bůh vespolek. Vy jste doktor Kromber? Já jsem tu kvůli tomu, jak jste minulý měsíc hlásil, že vám netěsní plynový kohoutek.

Všichni zůstanou tvrdí, Holka si začne pobrukovat Čechy krásné, Čechy mé. Z rakve vystoupí manželé Kromberovi a spolu s Holkou se co hlavní představitelé děkují.

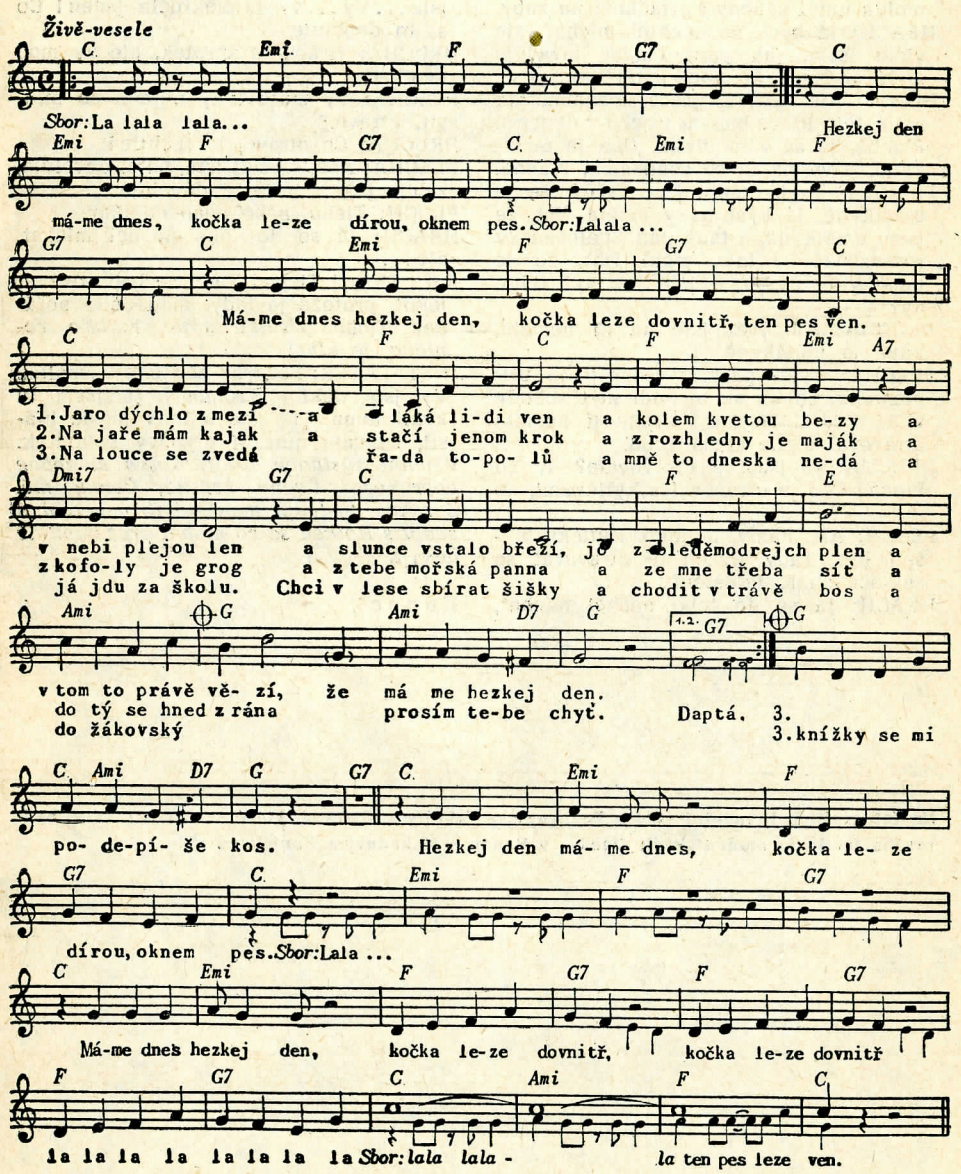
Konec

Na fotografiích Divadelní studio Pedagogické fakulty v Ostravě, které se zúčastnilo V. Světového festivalu studentských divadel v Nancy s Nekudovým Koníčkem.

HEZKEJ DEN

Hudba: Vlastimil Hála / Slova: Ivo Fischer

Zpívá Helena Vondráčková a Václav Neckář
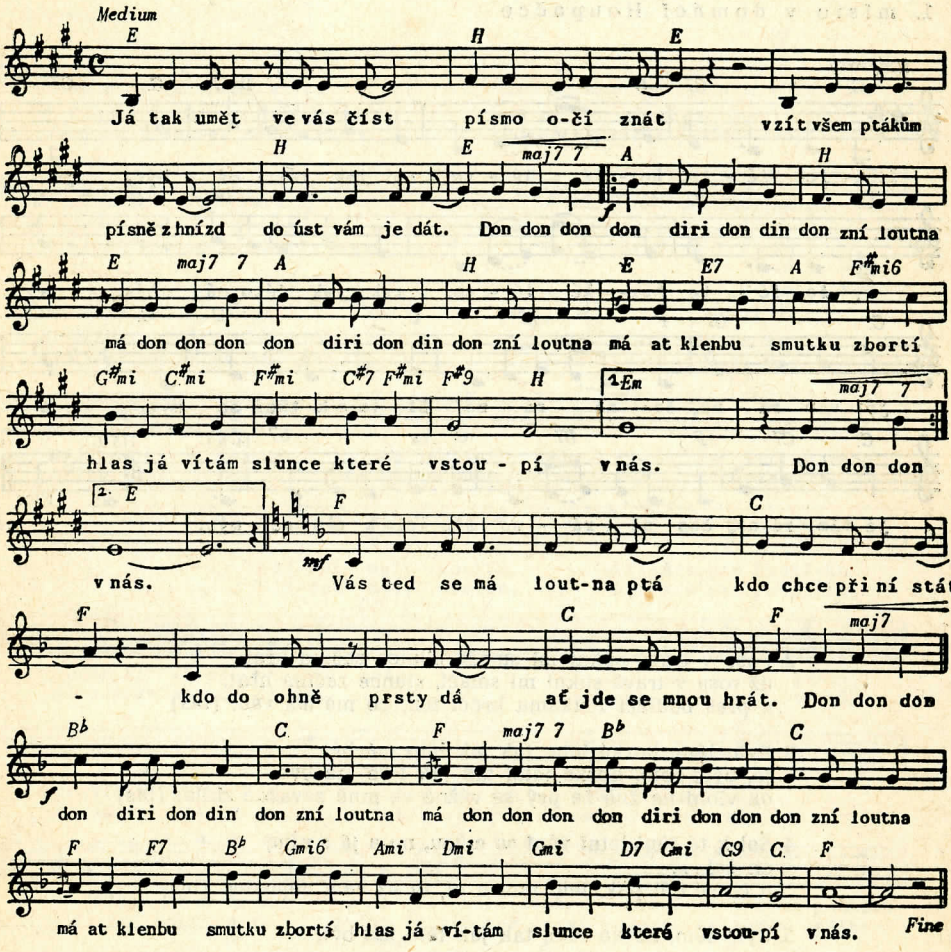

© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1967

DON DIRI DON

Hudba: Bohuslav Ondráček / Slova: Jan Schneider

Zpívá Waldemar Matuška
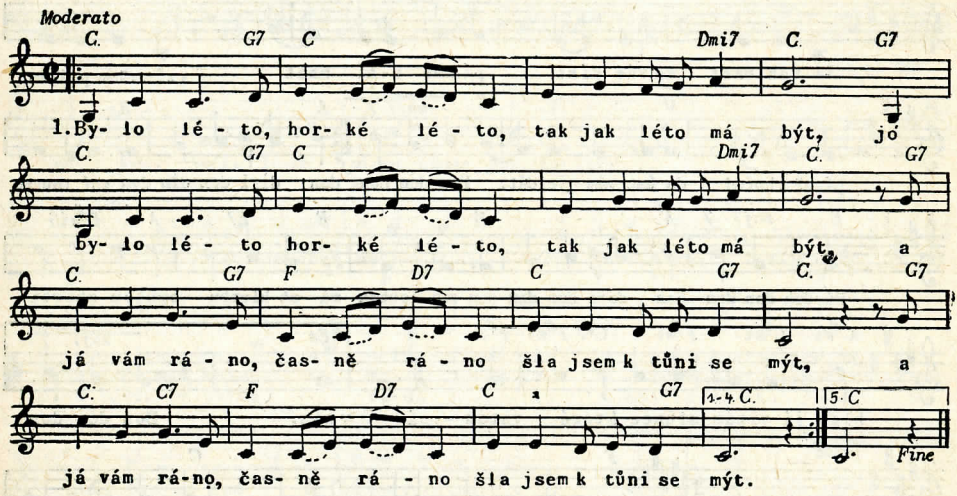

© Editio Supraphon, Praha 1967

BYLO LÉTO

Hudba: Mojmír Smékal / Slova: Ivo Fischer

Zpívá Lilka Ročáková

1. místo v domácí Houpačce

2. Rosa v trávě sukni mi smáčí, slunce začíná hřát,
   už rosa v trávě sukni mi smáčí, slunce začíná hřát,
   a přes bodláčí loukama kráčí ten, co mě má rád. (bis)

3. Bylo léto, horké léto, tak jak léto má být,
   jo, bylo léto, horké léto, tak jak léto má být,
   on vloni na žně že prý se vážně ve mně závažně zhlíd. (bis)

4. Šel k té tůni letní vůní se mnou, no a já s ním,
   on šel...
   a co se dál pak dělo tam u ní, to už vám nepovím. (bis)

5. Bylo léto, horké léto, tak jak léto má být,
   jo, ...
   už uschla tráva, marná sláva, musím zpátky zas jít. (bis)
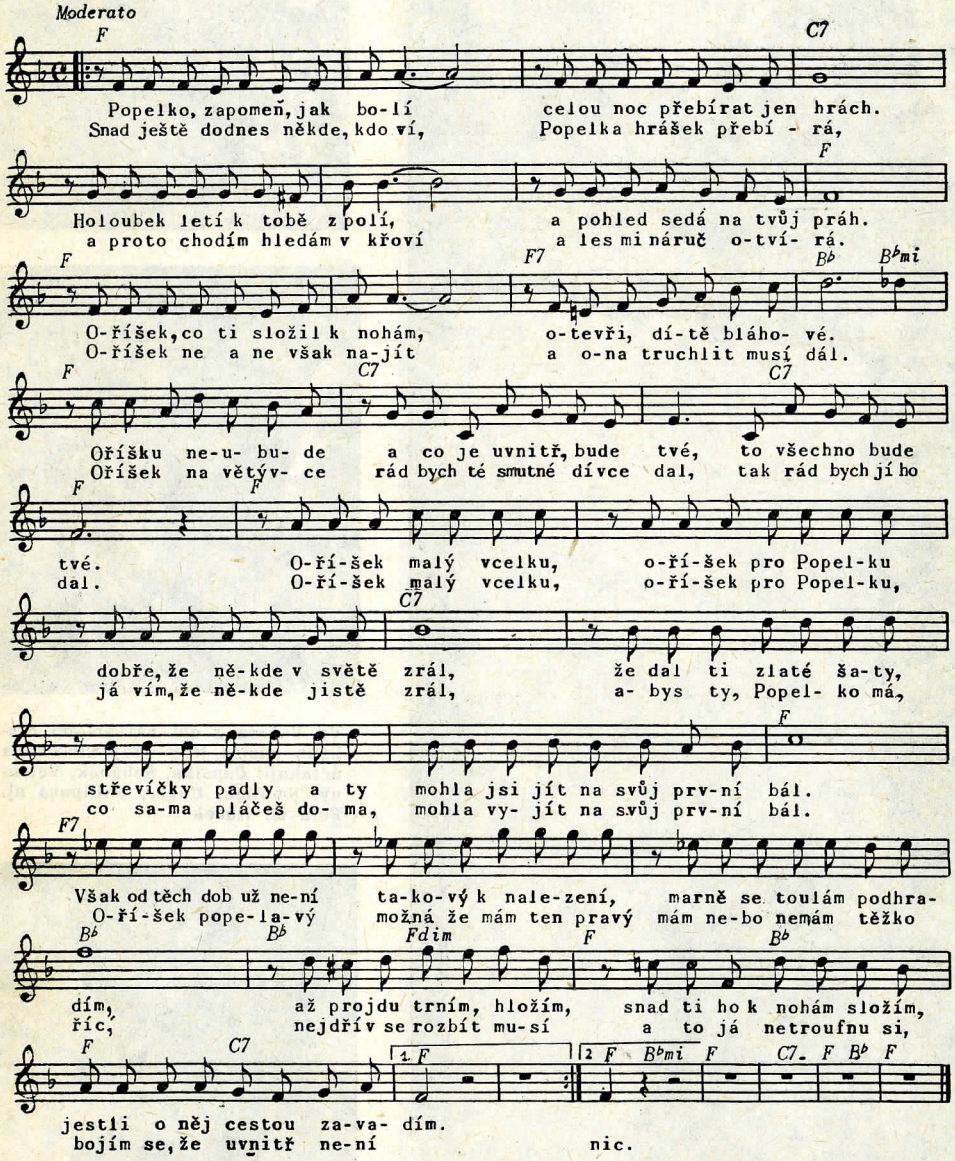
6. Zítra ráno, hned časně ráno, když to dovolí čas,
   a zítra...
   já k téhle tůni, k té naší tůni půjdu určitě zas. (bis)

© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1967

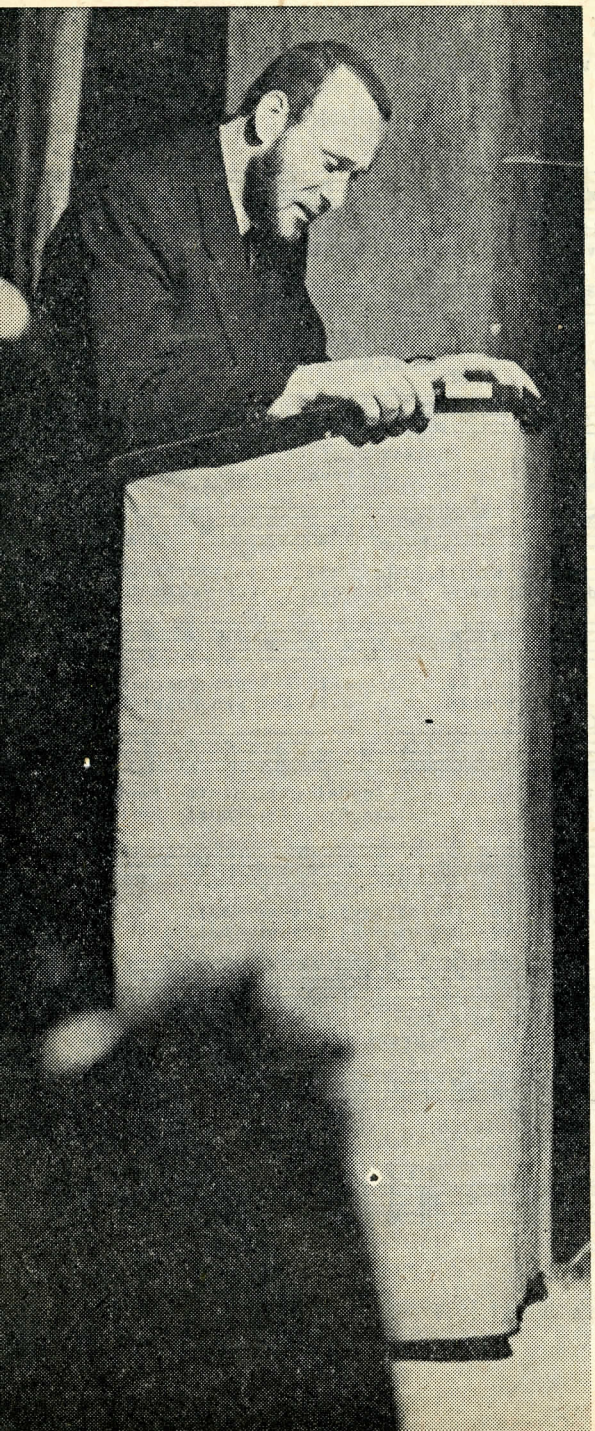
OŘÍŠEK PRO POPELKU

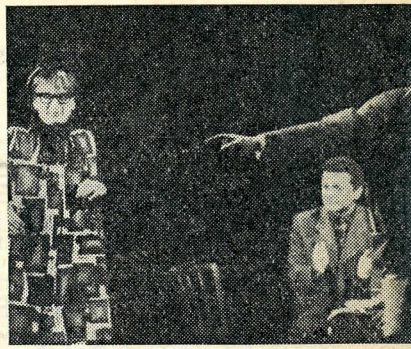
Hudba: Petr Hapka / Slova: Zdeněk Borovec

Zpívá Karel Gott

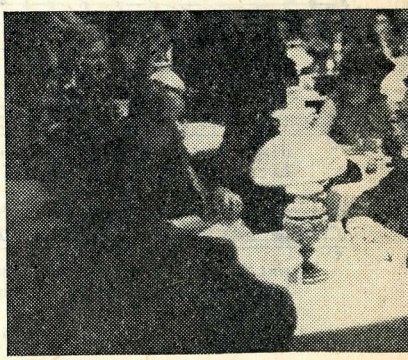
© Editio Supraphon, Praha 1967

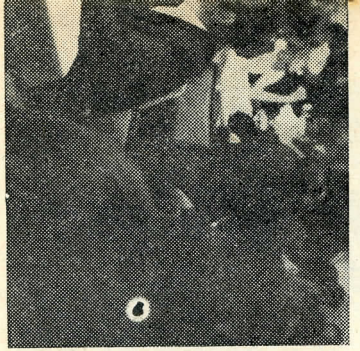

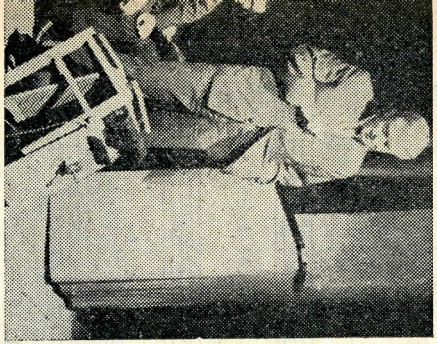

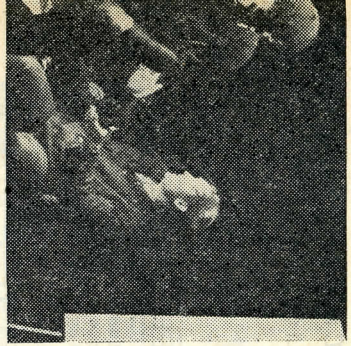

Ve Večeru z děl neznámého českého mistra Járy (da) Cimrmana účinkují: Čepelka, Šebánek, Velebný, Smoljak, Unger, Philipová aj. Foto M. Hucek

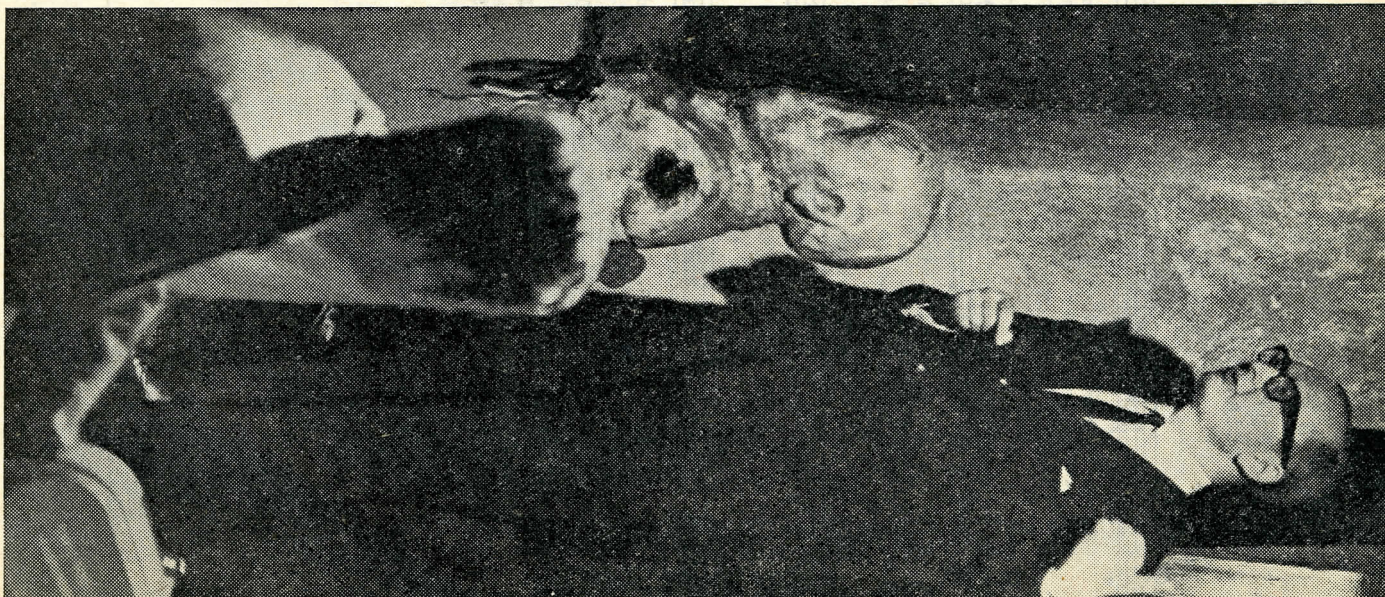

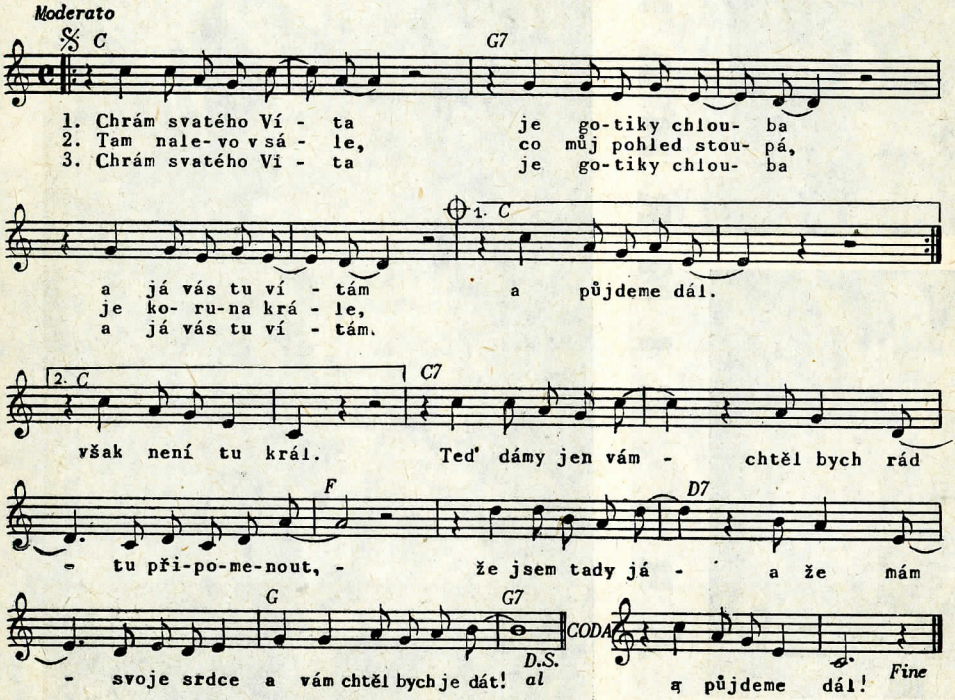
DIVADLO JÁRY CIMRMANA

CHRÁM SVATÉHO VÍTA (Winchester Cathedral)

Hudba: Geoff Stephens / Český text: Jiří Štaidl

Zpívá Václav Neckář

© Copyright 1966 Meteor Music Publishing Co. Ltd., London
Pro ČSSR Editio Supraphon, Praha 1967
(se souhlasem firmy Peer Musikverlag, Hamburg)

Vyšlo ve sborníku „Zpíváme s kytarou“ č. 95, cena 5 Kčs

Nikoli vinou redakce jste se v minulém čísle dočetli, že autorem Kratochvilných skládání je Jiří Taxler (správně **Traxler**) a autorem pořadu Tak co, pane barone Jiří Suchy (správně **Suchý**).

Red.

Sandie Shaw - hvězda na boso

V Eurovizi obyčejně vítězí francouzské písničky; v posledních dvanácti letech jich vyhrálo šest. Až teprve v sobotu, 9. dubna, před zraky 200 miliónů diváků, potvrdila Anglie postavení, jež jí v evropské populární hudbě právem náleží. Prvenství suverénně vybojovala Sandie Shaw se skladbou mladé skotsko-irské autorské dvojice Bill Martin a Phil Coulter, Puppet On A String – Loutka na provázku... Líbání a objímání, gratulace posledního vítěze Udo Jürgense, bouřlivá recepce, na níž bere za své anglické chování a polovina hostí si nemá kam sednout, jakýsi pán to obrací ve vtip („Copak se mohlo vědět, že Anglie zvítězí?"), rozkurážená manažerka paní Evelyn Taylorová se k němu vrhá, naštěstí to je krajan – britský velvyslanec. Sandie se společností budí ráno v hotelu ředitele, nové gratulace, řízky s vycházejícím sluncem, pan ředitel v zástěře... „Všechno to bylo tak nádherné," vzpomíná Sandie. „Když jsem se konečně dostala ke svému pokoji, zjistila jsem, že mi chybí klíč. Tak jsem si sedla na zem, upíjela jsem šampaňské a škrábala se na nose."

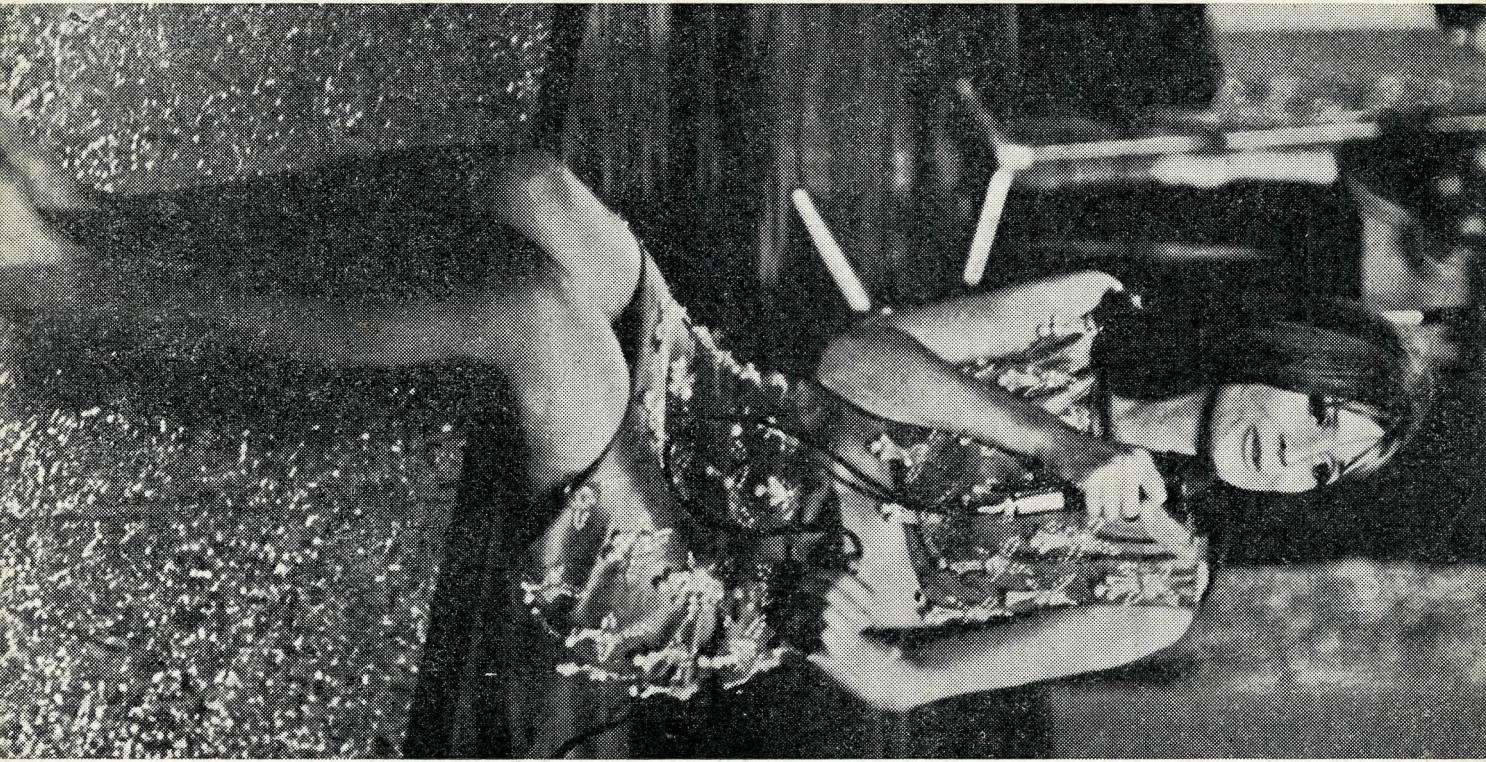

PRAVÉ JMÉNO: Sandra Goodrich – NAROZENINY: 26. února 1947
RODIŠTĚ: Dagenham, Essex – MÍRA: 170 cm – VÁHA: 54 kg – OČI: Modré – VLASY: Tmavohnědé – SOUROZENCI: Nemá – STAV: Svobodná – PŮVODNÍ ZAMĚSTNÁNÍ: Sekretářka ve Fordových závodech – VZDĚLÁNÍ: Technická škola Roberta Clacka v Dagenhamu – PĚVECKÉ ZAČÁTKY: Po koncertě slavného anglického zpěváka Adama Faithe a dívčí skupiny Roulettes přišla Sandie do šatny a poprosila, zda by si tam mohla se skupinou zazpívat Everybody Loves A Lover (u nás jako Páni kluci). Když ji uslyšel Adam Faith, tak se mu líbila, že ji hned vzal sebou k manažerce Evelyn Taylorové. To bylo na jaře 1964.
PRVNÍ HIT: Stala se jím už její druhá nahrávka, skladba Američana Burta Bacharacha „There's Always Something There To Remind Me"; kdysi vypadla po prvním kole z Houpačky. V anglické hit-parade byla první. Další její nahrávky skončily potom na třetím místě, čtvrtém a konečně znovu na prvním – všechny písně složil „včerejší muž" Chris Andrews, tedy i nejslavnější „Long, Long Live Love"
(Yvetta Simonová ji zpívá jako Zmeškal jsi vlak).
PRVNÍ POTÍŽE: Sandie se stala typickou gramofonovou hvězdou, nikdo ji neznal ze scény a nevědělo se, jak bude vypadat za mikrofónem. Na jednom z prvních důležitých veřejných vystoupení, v londýnském Hotelu Savoy, se hned při první písničce rozkašlala. Začala znovu, ale dopadlo to stejně.
Obrátila se na muzikanty: „Jakoby se nic nestalo." Publiku řekla: „Při tomhle čísle mě vždycky zlobí v krku." Ani druhá písnička nedopadla dobře. „Zaplať pámbů, první dvě mám za sebou," obrátila se sedmnáctiletá hvězda k vyděšenému publiku. „První dvě jsou vždycky nejhorší. A teď začneme."
PROČ NA BOSO?: Sandie tvrdí, že to není reklamní trik, ale nejpohodlnější pozice při zpěvu. Kupodivu, na zkouškách při bratislavském festivalu měla „nepohodlné" střevíce... DŮLEŽITÝ OKAMŽIK KARIÉRY: Vítězství ve vídeňské eurovizní soutěži. Přišlo po dosti neúspěšném roce 1966 a taky po nemilém procesu, v němž manželka jednoho hudebníka obvinila Sandie Shaw z rozvracení rodiny.
MEZINÁRODNÍ POSTAVENÍ: Sandie Shaw zatím nepronikla pouze do Spojených států. Zato v Evropě je hned po Petule Clarkové bezesporu nejznámější anglickou zpěvačkou. Loutku na provázku nahrála taky německy, italsky, francouzsky a španělsky.
Pro zajímavost připomeňme, že při jejím prvním vystoupení v pařížské Olympii na podzim 1964 ji lidé házeli drobné. Rok nato už byla hvězdou i pro Paříž.
NERVY? VŮLE? UPŘÍMNOST?: Sandie se přese všechny problémy přenáší neuvěřitelně klidně. Bývá obdivována a zdůrazňována její inteligence i otevřenost.
Domnívám se, že Sandie Shaw je sympatická – svou dívčí naivitou a prostoduchostí, nesnášející se vždy dobře se složitostí jejího hvězdného postavení.
Například v týdeníku New Musical Express říká Sandie (30. X. 1964), že americká černoška Dionne Warwick – mimochodem nepřiznaný vzor mnoha bílých Angličanek – je báječná. Po dvou měsících (2. I. 1965) o ní už v Record Mirroru tvrdí: „Nijak zvlášť se mi nelíbí." O prvních snímcích Elvise Presleyho se vyjadřuje (24. X. 1964) v Melody Makeru velice přezíravě, po dvou letech (18. VI. 1966) tamtéž říká pravý opak.
JEJÍ NEJVĚTŠÍ KLADY: Bezprostřední chování, výborný repertoár a ještě lepší aranžmá.
OBLÍBENÍ ZPĚVÁCI: Peggy Lee, Dusty Springfield, Shirley Bassey – Ray Charles, John Lee Hooker, James Brown, Tom Jones.
SKLADATELÉ: Bacharach, David, Andrews, z vážných Bizet a Čajkovskij.
HERCI: Richard Burton, Richard Attenborough, Claudia Cardinale a Brigitte Bardot.
OSOBNÍ PŘÁNÍ: Být stále šťastná.
PĚVECKÉ: Mít v tabulce bestsellerů spoustu druhých míst – prý nenávidí bitvy o první místa.

Jiří Černý

S | S
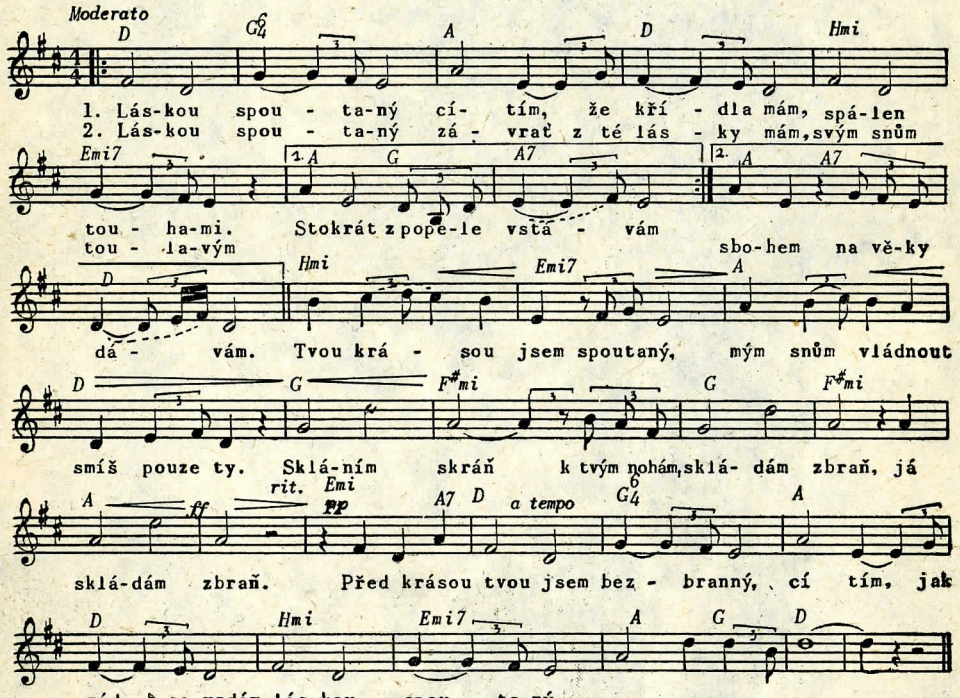

Sandie Shaw fotografoval L. Svátek

POUTA A KŘÍDLA

Hudba: Ivan Kotrč / Slova: Bohuslav Nádvorník

Zpívá Karel Hála

© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1967

V minulém čísle (str. 44) u písně Labuť si laskavě doplňte další dvě sloky:
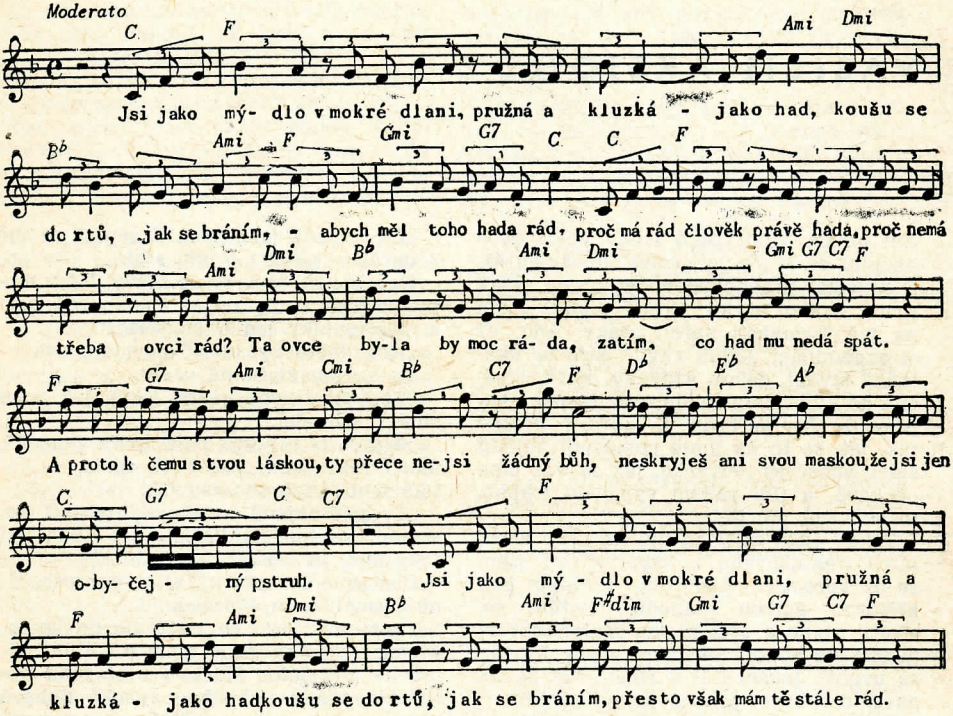
2. Napsal bych o tom báseň plnou metafor
To myslím vážně to fakt není žádnej fór
Nechceš bejt labutí
Nikdo tě nenutí
Já blázen myslel že je ti to po chuti

3. Když tedy nechceš být mou bílou labutí
A sem tam vobčas pohladit mě perutí
Tak balím celej krám
To raději budu sám
Vždyť ideálů ještě plnej ranec mám

MÝDLO V MOKRÉ DLANI

Hudba: Josef Dvořák / Slova: Václav Babula

Zpívá Pavel Novák

© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1967

ZRZOUN VOD VEDLE

VASILIJ AKSJOŇOV

Ani nevím, zdali jsem tehdy vplul nebo nevplul do klubu jak náleží nonšalantně. S největší pravděpodobností jsem však podle svého zvyku ztratil glanc, sotva na mě štamgasti upřeli zraky. Ano, už si vzpomínám, jednu chvíli jsem se skutečně styděl. Skoro vždycky, když vcházím do klubu, zapomenu totiž respektovat pravidla hry a hrnu se dovnitř přesně tak, jak se to na moje postavení nejmíň sluší, vůbec se netvářím, jak se ode mne očekává, a tím pádem vypadám trapně, to se nedá nic dělat.

Tehdy jsem taky myslel na něco absolutně neklubovýho a vzpamatoval jsem se až vprostřed dubovýho salónku pod křížovou palbou pohledů, uzarděl se, ztratil glanc a přál si jen zapíchnout se někam do kouta. Štěstí mi přálo. Zrovna se uvolnil jeden stůl v rohu, kde se mi povedlo schovat pravou polovičku těla.

Uklizená půlka mé osobnosti si rázem celá blažená sobecky odfrkla, kdežto levá se vypjala, přijala hru a začala předstírat posmutnělou nonšalanci, únavu ze života, ironii. V těchto prostorách se patřilo, abych vypadal takto: tvář povadlá, gesta mdlá, leč mnohoznačná. Když se mi to podaří, určitě se mě někdo za chvíli soucitně zeptá: „Tak co, kamaráde, zase jsi včera přebral?“, a tím to taky skončí, protože věc je jasná, blízká a pochopitelná každému, včera se zkrátka točil, kamarádíček. Když budu ale vypadat jen trochu jinak, určitě na mě za chvíli někdo vypálí: „Co koukáš jako vrah?“ Tahle otázka mě nemine, jestli budu vypadat nějak divně a nemine mě ani okamžitý záchvat zuřivosti, jenž bude následovat. Dvě minuty jsem seděl sám a pak ke mně přistoupil Jurka Prýmkovič:

„Co koukáš jako vrah?“ zeptal se mě a opřel se pěstmi o můj stůl.

Nahnalo mi to krev do hlavy, leč v momentě jsem se opanoval. Neodpustil jsem si ovšem taky jednu jedovatost:

„Ňák dobře vypadáš,“ povídám mu.

To ho pochopitelně vzalo.

„Teď mi zrovna někdo říkal, jak jsem zhub,“ zabručel.

„Ale co tě napadá, moc dobře vypadáš, moc,“ řekl jsem. „Rád bych věděl, na kolika metrákách se zastavíš.“

„Ty máš nejmíň co mluvit,“ odsekl třesoucím se hlasem Prýmkovič. „Sám jsi taky širší než delší, vařbuchto.“

Oba jsme se tomu vší silou dobrosrdečně zasmáli a on odprejsknul.

Zapasoval jsem se ještě víc do kouta, vystrčil jen apatickou nohu v solidní polobotce s kulatou špičkou a už snad potisícáté přejel pohledem vysoké dubové panely dotyčného salónku, rozvrzané schody na dřevěnou verandu, podpíranou vřetenovitým sloupem, chodbičku k záchodům, umístěným tam nahoře, a úzký dřevěný balkónek po straně, odkud jsem měl vždycky chuť seskočit dolů.

Tenhle zšeřelý chambre, do kterého jako by pořád někdo pouštěl kalně zarůžovělý plyn, ponejvíce naplňoval mou duši nesmírnou apatií. I teď jsem si připadal jako ponorka, které vyplivly motory a leží bezmocně na boku někde na dně.

To ovšem neznamená, že máte čest s nějakým ožralou, který z hospody nevytáhne paty. Chodívám sem na oběd, všichni mě tu znají a obsluhují vesele a bez formalit a často nakvap, a někdy si sdělujeme se známými kluky, třeba zrovna s tím Prýmkovičem, vesele a nakvap různý novinky. Ale někdy to na člověka

sedne, vejde mezi ty důvěrně známé čtyři stěny a připadá si tam najednou jako v nějaké pitoreskní hodovní síni, kde vysedávají samá strašidla s očima ze staniólu a z červené mědi.

Mokrá a nanicovatá zima trvala ten rok nějak moc dlouho, už jsme z ní byli všichni nějací uondaní.

Nevím, co se to se mnou najednou stalo, ale rozeznělo to všechny struny mýho srdce, slyšel jsem náhle hudbu svýho ztracenýho dětství a jako by sem — do svatostánku umění — rovnýma nohama vletěl Zrzoun vod vedle s jarníma očima.

Za války jsme bydleli v Kazani, v bývalé vile pana továrníka Žerebcova. Náš dvůr, kde ještě rostly páně Žerebcovovy lípy, byl z jedné strany obehnán plotem a z dvou zbývajících samými dřevníky. Lípy kvetly každé to válečné jaro jako pominuté a v jejich korunách se dalo zapomenout na hladomor, na utýrané rodiče i na těžkou zimu.

Zrzoun vod vedle dokázal prosedět celé hodiny na vysoké větvi některé z nich a představovat si, že drží hlídku ve strážním koši fregaty Dumont D'Urvilla.

Já jsem dával přednost střeše. Z páně Žerebcovovy terasy, kde se mi prohnilá prkna hrozivě prohýbala pod nohama, jsem vždycky vylezl po vyřezávaném sloupku na střechu, sedl si obkročmo na štít a představoval si, že jsem námořníkem u Jamese Cooka a zkoumám dosud neznámý archipelág, teda sousední dvůr, odkud pocházel Zrzoun.

Zrzoun visel asi dvacet metrů ode mne o poznání výš v zelené koruně lípy.

„Ahó-ó-ój!" křičíval na mě někdy. „Haló, Pate! Čet jsi vzpouru na Elsinoru?"

Jediný kluk, s nímž ještě Zrzoun udržoval víceméně lidské vztahy, jsem byl já, protože jsme si půjčovali knihy Jacka Londona. Ostatní ho nemohli vystát, protože je terorizoval. Na sklonku dne slézal se své lípy a pak se odehrávaly na obou dvorech pekelné orgie a Zrzoun lítal sem a tam jak pominutej zrzavej kocour nebo rys. Námořníci Dumont D'Urvilla zkrátka trochu zpustli na svých nekonečných toulkách Polynésií.

„Ano, katastrofální úpadek zájmu o umění je evidentní, o jakékoliv umění. Chápete?"

„Nojono."

„Zrovna přišla jedna velká svině."

„Kdo?"

„Támhle ten, jako byste ho neznal!" K lumpovi pak suše: „Dobrý den! — Můj milý, co vám mám povídat, ta votlemená vobluda mi pije krev... A co je u vás novýho?"

„Žvanírna!"

„No právě, kultura myšlení, citová sféra... je libo boržon?... V Evropě spěje všecko k uniformitě a to je zlé, Evropa se kumštu přežrala, promiňte mi ten hrubý výraz, ale je to tak, co říkáte?!"

„Nojono, en bloc, snad..."

„Konečně jeden člověk, kterého si je možno vážit... Dobrý den, dobrý den! Co doma? Co doma? Vyřiďte pěkné pozdravení! Znáte ho?"

„Podal byste mi okurku?"

„Samozřejmě, to je totiž mistr řezbář, já totiž zbožňuju práci s dřevem, to víte, big-beat člověka omrzí, to se prostě donekonečna nedá, no řekněte..."

„Nojono, en bloc, snad..."

Jakási otyle důstojná veličina, částečně ve funkci, shání číšnici a blábolí, jako by se nadejchal rajského plynu:

„Prachsakulentská obsluha! Do paroma! Jestlipak já se dočkám? Dejte mi, soudružko, knihu životů!"

Míní tím jídelní lístek.

... a zpustlí námořníci Dumont D'Urvilla, zrzaví kocouři, zrzaví rysové rejdili po obou dvorech, šplhali na dřevníky, spouštěli se do vlhkých sklepení, jen to hvízdalo, skákali po stromech.

Eska Pokrovská hrála s kluky pasáka. Slávek a Serjoža se do ní strefovali míčkem, ale dávali si majzla, aby to Esku nebolelo. Eska vesele poskakovala, plnými doušky vychutnávala svou nadvládu nad kluky a myslela si o sobě, bůhvíjak není elegantní.

Zrzoun vod vedle ale přiběhl, vytrh Slávkovi míček, pocem, já jí ukážu — a vpálil ho Esce rovnou do obličeje, až upadla.

„V Johnově ruce se matně zableskla ocel!" zaječel Zrzoun vod vedle a v mžiku byl pryč.

„Tak mám dojem, že ses chyt toho Zrzouna vod vedle," povídá mi jednou teta. „Počkej, počkej, až vás voba dají do polepšovny."

Stál jsem vprostřed vylidněného dvora a myslel na Esku.

Zapadající slunce si pohrávalo v korunách páně Žerebcovových lip a vyprávělo mi o životě, v němž bude Eska brázdit daleký oceány, celá Polynésie bude klečet u jejích tlustejch nohou a Eska tam bude stát v mantile a s vějířem, ach jo, Eska.

„Viděls, jak ji Eska koupila?" povídá Zrzoun.

„Viděl. Vode mě by koupila taky takovou."

„Jenže ji koupila vode mě, ne vod tebe," zatvářil se Zrzoun lstivě. „Potřeboval bych, aby někdo dones nebohý raněný psaní. Udělal bys to pro mě, dědku?"

V tom psaní stálo: „Esko, koupilas ji vode mě proto, protože nemáš co vyhazovat nohy do vzduchu. Jsi pionýrka a nehodí se to pro tebe, broučku Mary. Zejtra na tebe budu celej den čekat v rokli na Podlužný. Jestli tě to bolí, můžeš mi to tam voplatit. Máj 1744. Paluba Astrolabie."

Zrzoun mhouřil oči a s prohnaným úsměvem sledoval západ slunce. V jeho budoucím životě měla Eska s tlustejma nohama taky svoje místo.

Náhle sebou trhl, znervózněl a celý se naježil. Úsměv na jeho tváři byl vystřídán krvelačným šklebem pronásledovaného kocoura. V odlehlém koutě dvora lezli právě přes plot bratři Jakovlevovic, Sláva Ulrychů, Serjožka Cholmskij a Borka Majofis. V rukou třímali krátké dřevěné meče. Poslední právě seskočil s plotu a už se hrnuli na nás. Zrzoun rafnul někde klacek a mně strčil do ruky kus cihly.

„Budeme zádama k sobě bránit stožár, dva proti tisícům!" zařval mi divoce do tváře. Obklíčili nás a my jsme se zuřivě bránili a nad hlavou jsme mávali...

„A... Introduce to you my best frend ... můžeme si přisednout? What do you wont?"

„Please, please, please, s'il vous plait!"

... cihlou a klackem, cihlou a klackem, cihlou a klackem, krucinálfagot!

... kaviár černý, červený a tak dále, viržinka, vodku?"

Následovala kontaktáž na téma „světově proslulá russian strong vodka", úsměvy plné porozumění, spiklenecké pomrkávání, aforismy až do okamžiku, dokud předmět obdivu nebyl s hlasitým žbluňknutím pozřen, „all the best."

... cihlou a klackem, ano, cihlou a klackem...

„Excuse me, přelož mu to, prosím tě, musím vás na okamžik opustit."

Na záchodě je hned vedle mušle načmáraná taková legrace: „Barankine, ticho buď. 68. oddělení milice..." Znal jsem dokonce autora tohohle vtipu, jenže teď jsem neměl náladu. Pevně jsem zavřel dveře a opřel se o zeď.

... cihlou a klackem... Lup ho, někdo mě vzal po čelisti! Lup! Lup! Lup! Meče se jen sypaly na Zrzounovu palici.

„Vyhlašuju ústup, směr náš dvůr!" zaječel Zrzoun.

Už ano, už je to tak, kluci se tentokrát jednomyslně rozhodli pro pomstu Esky Pokrovské, neboť v uličce mezi záchodem a bednami na odpadky stála už v tu chvíli záloha s tasenými meči, Rustem Kutuj, Erik Dibaj a ještě několik mužů.

Nevěděli jsme, kudy kam, i uchýlili jsme se v poslední chvíli na záchod a zavřeli za sebou dveře na háček.

„Zrzoune, je po nás veta," řekl jsem. „Ty dveře nemůžou vydržet."

„Neklesej na mysli, kamaráde," Zrzoun na to a ohýnky zelených očí přímo propaloval onu místnůstku, zatímco zkoušel ramenem, kolik vydrží prkna.

Venku krvelačně čekala horda nepřátel. Nikam nepospíchali. Postávali kolem a řehtali se nám, že jsme vlítli do tak ponižující pasti.

Pak přistoupil Borka Majofis těsně k záchodu a tiše pravil:

„Dáváme vám dvě minuty na rozmyšlenou!"

Zrzoun vytrhl z vnitřní stěny dvě prkna a ponořil je hluboko do záchoda.

„Otevři dveře," vykřikl. „Otevři, aby viděli, jak vocáď vyjdou praví muži a né žádný maminčiný mazlíčkové!"

Otevřel jsme dveře a vyšli jsme ven, před sebou ta prkna jako lopaty. Vzali jsme to štrekou přes celý dvůr, zírajíce kamsi v malachitová nebesa barvy moře, a jenom jsme se občas mrkli přes rameno na okno v druhém patře, kde stála jako ve výkladě bleděmodrá Eska s našpulenou hubou.

Zbytek dne jsme prohihňali za pecí jak skřítci hospodářičkové...

Z verandy vypadal salónek trochu jako polívka ve varu, jednou hrachovka, jindy nudlovka. To byl ovšem jen první dojem, pak už člověk začal rozlišovat pečená kuřata, kopečky kaviáru, známé pleše, plešky, plešulinky, vicepleše, kontrpleše, pěšinky napravo, pěšinky nalevo, prorektory a rektory, sportovce, zpěvačky, anglosaskou rodinku za mým stolem a štěstím se rozplývajícího překladatele.

Postál jsem chvíli na místě, odkud jsem měl vždycky chuť seskočit, a pak jsem zas důstojně kráčel dolů.

...dokud se teta nevrátila z večerní směny, pak jsme ale vystřelili na dvůr, kroužili ve tmě pod lipami jak netopýři či hrdí albatrosi Atlantiku, načež jsme se vyšplhali po okapové rouře, přešli po římse jak po bramovém ráhně a hodili Esce do špehýrky psaníčko. Já blbec, já měl pocit, že je to noc našeho společného vítězství i našeho společného sladkého tajemství, a planul jsem svatým nadšením, že Zrzoun a já jedno jsme, a dokonce i teď, já blbec, i teď, když po letech vzpomínám na tu noc s jejím studeným hvízdáním větru a pomrkáváním hvězd, je to v mých očích i moje velká noc.

Druhý den jsem hledal Zrzouna jak blázen, až mi konečně došlo, že je v rokli na Podlužné.

Usedl jsem ke stolu a úsměvy a poklonami dál demonstroval svoje sympatie k růstu vzájemných kulturních styků. Chtěl jsem už jít a čekal jsem jen na číšnici, abych zaplatil, když vtom vešel do salónku — Zrzoun vod vedle.

Klidně a solidně vstoupil a jenom si pro mě velmi povědomým gestem dřel dlaní zmrzlou tvář. Stal se z něho urostlý chlap, rovný jak jedle, podle všeho periferní technická inteligence, nezaostávající v módě a dokonce převyšující běžný standard. Viděl jsem ho naposled před devatenácti lety, kdy jako čtrnáctiletý kluk odjel do Rigy k Nachimovcům. No ovšem — Nachimovec! Nejspíš námořní oficír, který si čas od času vyrazí provětrat tenhle švihácký obleček, tenhle poslední výkřik módy.

Tam v rokli mezi bujnými trsy kapradí, lopuchů a sedmikrásek zvaných „husí kvítka" se procházel páreček — otrhaný Zrzoun a generálská dcerka Eska. Tam jsem je špehoval zpod bezinek já, neslyšný Hiawatta, a ještě mnoho jiných. Ach, nebohá dívko, ach, nebohý chlapče, vy nevíte, co se na vás řítí, tři sakramentský chuligánský Podlužňáci v čepicích zvaných „Kosťa kapitán", a díky koňským pokrutinám mají tváře jako slabikáře a jen uplivují žlutou slinu! Už jsou vám na stopě!

„Hy-hy-hy," chrochtali Podlužňáci do dlaní, „to bude ródeo, jednu ondulaci pro lady Hamiltonovou! Hurá na ně!"

Prvnímu z nich jsem skočil shora na krk a tím začala válka. Jednou utíkali naši jako jeden muž a pak zas Podlužňáci jako jeden muž a mezi tím vším se kmitala Eska a svítila já už nevím jestli mašlema nebo očima, dokud to všecko neskončilo vítězstvím tří fantasmagorických katapultů Zrzounovy konstrukce, které jsme tajně zbudovali v noci nad roklí.

Angličani se zvedají, poroučejí se a stůl zůstává prázdný.

„Je tu volno, soudruhu?" přistupuje Zrzoun.

„Ale ano, ovšem, prosím, jen se posaďte a promiňte laskavě, že tu ještě není sklizeno," breptám. „Jen se prosím vás nepo..."

Zrzoun udiveně zírá na laskavě naladěného spolustolovníka.

...„koušejte sehnat něco lepšího, marně byste se namáhal, jsem tu štamgast, Šuročko, uklidit! Prostřít! Jakže? Pro dva?"

„Čekám někoho..."

„Dámu?"

„Uhod jste."

Po zrzavých pihách přelétl úsměv.

Prokristapána, snad ne Esku?

Dáma se dostavila vzápětí. Ano, byla to Eska, ale po jejích tlustých nohou a našpulené hubě bylo veta. Stala se z ní nádherná vysoká, třicetiletá, unavená, vše chápající, zlehka ironická dáma. Zrzoun vstal tak toporně, že složitost a dramatičnost jejich vztahů musela být každému hned jasná, usadil dámu, kterážto mi sotva znatelně pokynula, maličko se na mě pousmála, dávajíc tím najevo, že jsme z jedný branže, a už s naprosto jiným úsměvem se obrátila na Zrzouna.

Mluvili rychle a tlumeně. Když přišla Šuročka, zmlkli, objednali si jídlo a mlčeli ... Roztržka, nesoulad, nesváry v rodině, „drámo", muka, byli v tom až po uši a mně bylo hned jasné, že takhle to u nich chodí už léta.

„Haló, soudruhu," obrátil se na mě nečekaně Zrzoun, „slyšel jsem, že tady stačí plivnout a určitě se strefíš do laureáta. Je to pravda?"

„Vystih jste to moc dobře," povídám, „podívejte se: támhle u sloupu sedí X, Y a Zet. To jsou všecko esa."

Všichni tři na mě udělali „nazdáreček." X se usmíval do oválu, Zet do půlměsíce a Y, ten pes, se usmíval do kolečka.

„Vy budete asi taky slavnej, že jo?" uved mě do rozpaků Zrzoun.

„Ale ne, co vás napadá," polekal jsem se.

„Jenom nebuďte přehnaně skromný," usmála se na mě Eska.

„A co jste zač, soudruhu?" zeptal se Zrzoun.

„Jsem malíř, ale ne eso. A co vy jste zač, Zrzoune?"

„Cože?" zařval. „Dej si pozor na hubu, nebo ..."

„Jen klid, můj nejdražší Zrzoune vod vedle. Já už vím. Stal jste se konstruktérem pekelnejch katapultů, s jejichž pomocí kdysi Hanibal rozbil na hlavu Napoleonový vojska a dobyl města Jericha. A co vy jste zač, Esko, generálská dcerko!"

Oba se naklonili přes stůl a jejich nepřítomné oči se rychlostí pneumatických vrtaček provrtávaly do minulosti, až do onoho letního rána, kdy ...

... se na pokraji rokle shromáždila v plném počtu naše armáda — no a krásná Eska — načež Zrzoun vod vedle prohlásil:

„Tohle jsou ty slavný katapulty, kerejma Hanibal rozbil na hlavu Napoleonový vojska a dobyl města Jericha." A rozchechtal se.

K shledání došlo: ve vůni česnekové a rajské omáčky, omáčky tatarské, tkemali, našarabi, zimních rajčat a okurek, žampiónů a pečených kuřat, za šustotu růžových bankovek, při žbluňkání Russian strong wodky a za zvuků taneční hudby.

„Péťo," usmál se Zrzoun. „Péťo!" vykřikl. „Péťo!" rozchechtal se a dal mi přes stůl herdu.

„Můj bože," řekla Eska a přiložila si dlaně k tvářím. „Péťo!" něžně se na mě usmála. „Ani ve snu mě nenapadlo, že malíř Petr N. jseš ty, náš Péťa!"

Je dokázáno, že všecky války, jaké se kdy na zemi vedly, měly ekonomický podtext. Křižácká tažení byla inspirována hledáním obchodních cest na východ a válka, kterou vyhlásil jeden eroticky založenej chán, aby získal gruzínskou krasavici Tamaru pro svůj harém, měla taky skryté ekonomické motivy. Podobně i naše válka s Podlužňáky. I ta byla navenek válkou za pošlapanou čest naší Esky, za její právo randit s kavalíry v rokli. Ale výslech zajatců uvedl všecko na pravou míru: zjistilo se, že Podlužňákům nešlo o abstraktní právo na rokli, ani o ubližování holkám s bleděmodrými mašlemi, ale že si chránili pro sebe konírnu místní jezdecké školy, která sousedila s roklí, odkud tam měli tajný průlez do konírny s nevyčerpatelnými zásobami pokrutin.

„Jeden rum s paprikou," povídám Šuročce. „A co ty, Zrzoune, kam tys to dotáh?"

„Já?" řekl a v očích se mu rozžehly dávné ohýnky. „Já jsem soudruh budovatel. Pracuju ve výkonnym výboru pro budování."

„Bravo," řekl jsem, „duch boření ustoupil duchu tvoření."

„Budujeme na Severu města budoucnosti. Pod kupolema z plastickýho materiálu už brzo vytrysknou ze země fontány, ptáčkové tam budou cvrlikat ..."

„Tak dost," řekla Eska. „Nekecej."

„Já stejně vím, co seš," povídám. „Námořní oficír."

Zrzoun se usmál a vypjal se jak struna. „Uhodls. Velím jedný ... hm ... chm ... jednomu plavidlu ..."

„Blu-blu-blu!" zeptal jsem se radostně a rukou jsem načrtl obrysy ponorky. „Arktická patrola? Střemhlavý ponory?"

„Klid, kamaráde," usmál se Zrzoun shovívavě. „Ne tak nahlas."

Eska se k němu obrátila a oči se jí záštiplně zúžily.

„K čemu je tohle dobrý?" zvýšila hlas.

„Jeden rum s paprikou!" vzkřikl Zrzoun.

Po týhle sklence jsme se už rozhořeli zdušeným žlutým plamenem a začali jsme se jeden druhýmu zblízka dívat do očí.

„Jsem žonglér," hrdě prohlásil Zrzoun.

„No, to už je blíž pravdě," uchechtla se Eska, vstala a vztáhla ke mně ruku. „Pojď si zatancovat."

Položil jsem dlaň na její něžný zádíčka, ona dala hlavu drobátko na stranu, dívala se na mě s hřejivým úsměškem a kolem sebe s hřejivým smutkem. X, Y a Zet se na mě usmívali ve smyslu tečka-čárka-čárka-tečka-tečka-čárka a z ničeho nic pomlčka. Jídlo jim stydlo na talířích, jak byli unešený naším tancem.

„Je to zvláštní," promluvila Eska, „malíř N — a vy... a ty, Péťo! Slyšela jsem o vašich... o tvých obrazech, něco jsem dokonce i viděla u..."

Zrzoun u našeho stolu žongloval talířema, štamprlatama, lžícema a flaškama. Díval se na nás velikánskýma očima, sotva znatelně pohyboval roztaženými prsty a nad hlavou mu zvonila brána z nádobí, rozkomíhaného všemi směry.

„Chtěla bych se někdy podívat k tobě do ateliéru," řekla Eska a já měl najednou pocit, že tím hází rukavici mýmu osudu, že by se její návštěva mohla stát onou bilancí, onou tečkou, ke které bezděčně směřuju.

„Ne," řekl jsem, „raději ne. Radši nechoďte, Esko. Radši ke mně nechoďte."

Zrzoun vytáhl s ubohým úsměvem rudého kohouta ze záňadří a z úst vysoukal ohnivé pásmo. Kohout natáhl krk jako tetřev, zašuměl křídly na celý salónek a namířil si to rovnou do kuchyně. Ohnivé pásmo se táhlo za ním, jako by to ani žádnej kohout nebyl, ale tryskáč. Zrzoun se ukláněl, jenže nikdo netleskal.

„Nejsem s ním šťastná, Péťo," tiše pravila Eska a její tělo mi zvláčnělo v náručí.

Zrzoun několika pružnými skoky vyběhl po schodech a objevil se na balkónku, z kterého jsem vždycky měl chuť seskočit.

„Hej, vy jedlíci," volal a propaloval všecky pohledem. „Otylí vládcové ostrova Touamotou! Trávíte svoje dny v bohapusté lenóře a dary přírody vám padají rovnou do klína. Přišel jsem za vámi do vašeho lotosového carství, přišel jsem k vám a nechal za zády tajfuny, uragány, samumy, smršťě a tornáda — já, Zrzoun vod vedle. A říkám vám rovnou, že za všecky vaše žrádla, za celej ten váš ostrov, bych nedal ani jednu šňůrku skleněnejch perliček, jedinou kraťoulinkou šňůrku z bezednýho podpalubí Astrolabie. Ahoj!"

Vznesl se nad zábradlíčko, seskočil, odrazil se od země jako od trampolíny a vystřih ve vzduchu kotrmelec.

„Péťo! Zkus to taky!" křikl na mě a už jsem byl taky ve vzduchu a taky jsem vystřih u stropu kotrmelec.

Dlouho jsme tak skákali, řehtali se, odráželi se od podlahy jak od trampolíny, metali kozelce na všecky strany, až jsme si to nakonec namířili gigantickými skoky ven, šperkujíce svoje finále přemety, hvězdami a trojitými salty.

Později jsem se doslechl, že štamgasti dubovýho salónku byli poněkud znepokojený naším nezvyklým chováním, ale maître d'hôtel Adrianovič je uklidnil.

„Nic se, pánové, nestalo," prohlásil. „Byli jsme předem informováni. Takhle většinou končívají shledání přátel z dětství."

Přeložila Ludmila Dušková

Y. Přenosilová, B. Vaněk, D. Hobzová a H. Hegerová před zájezdem do Paříže

REVUE PRO OLYMPII

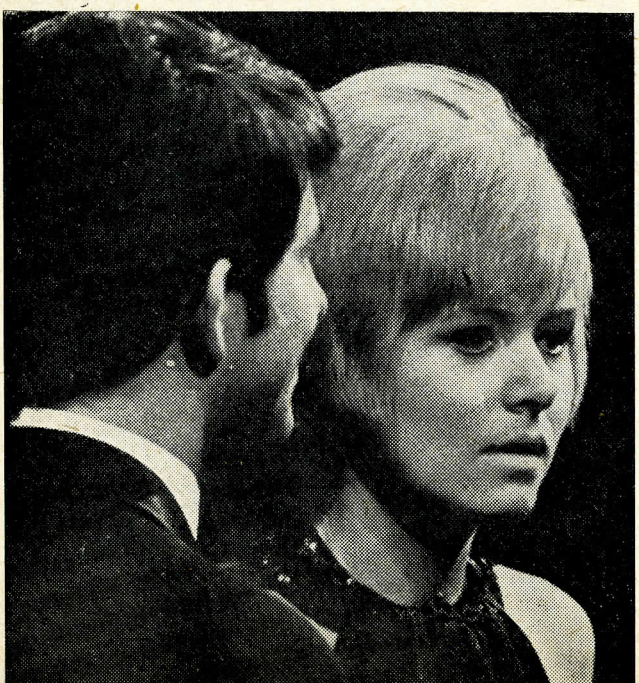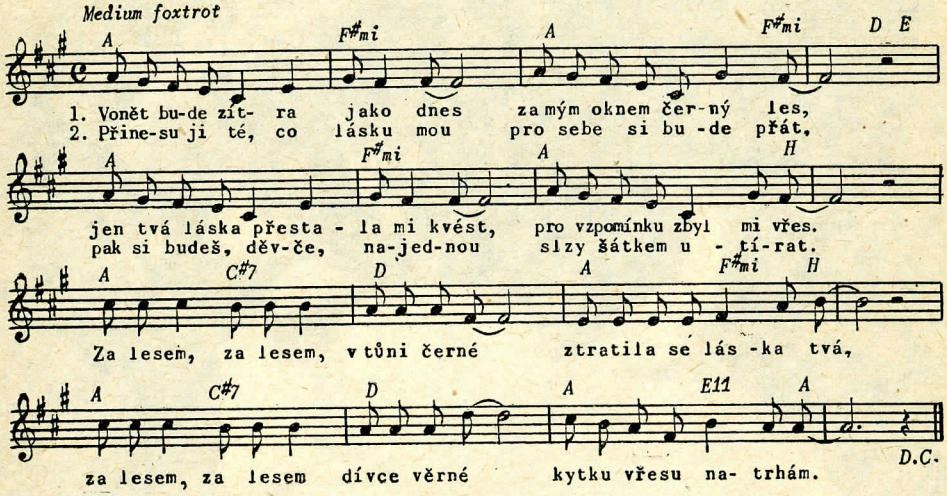

FOTO V. SOCHŮREK

ZA LESEM

Hudba: Miroslav Hanák / Slova: Růžena Sypěnová

Zpívá Antonín Hrůza
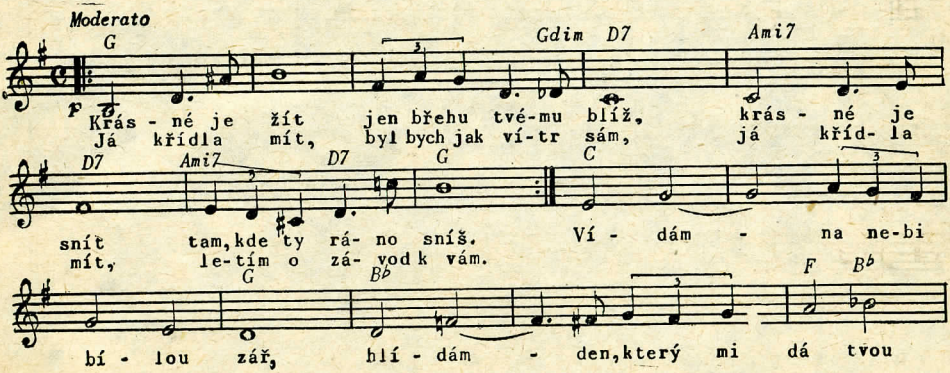

© Editio Supraphon, Praha 1967
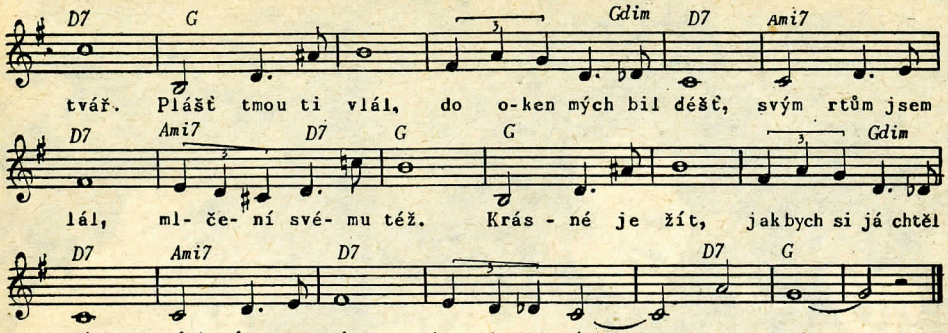
KRÁSNÉ JE ŽÍT

Hudba: Maurice Jarre / Český text: Jiří Aplt

Z filmu Doktor Živago

Zpívá Milan Chladil
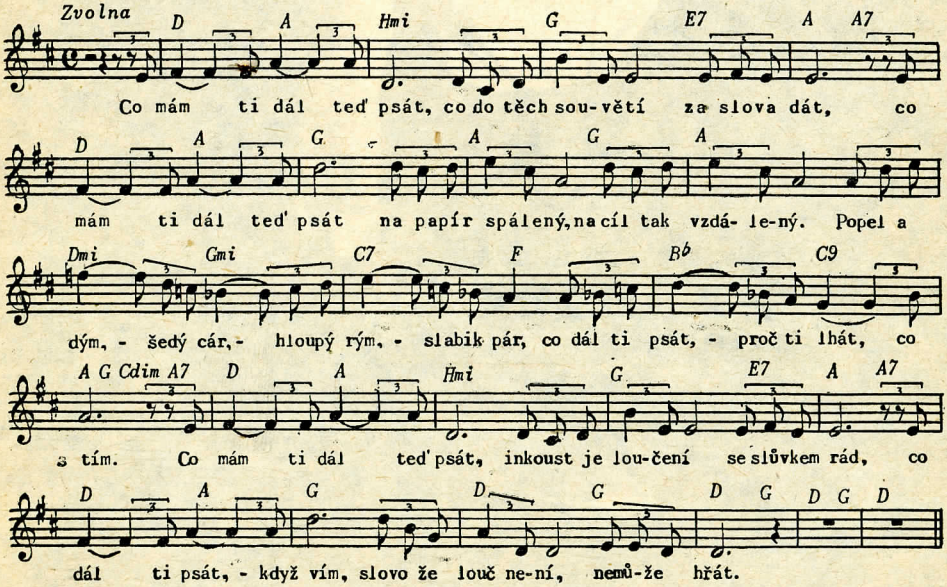

© Copyright 1965, 1966 METRO-GOLDWYN-MAYER. INC. NEW YORK

Pro ČSSR Editio Supraphon, Praha 1967

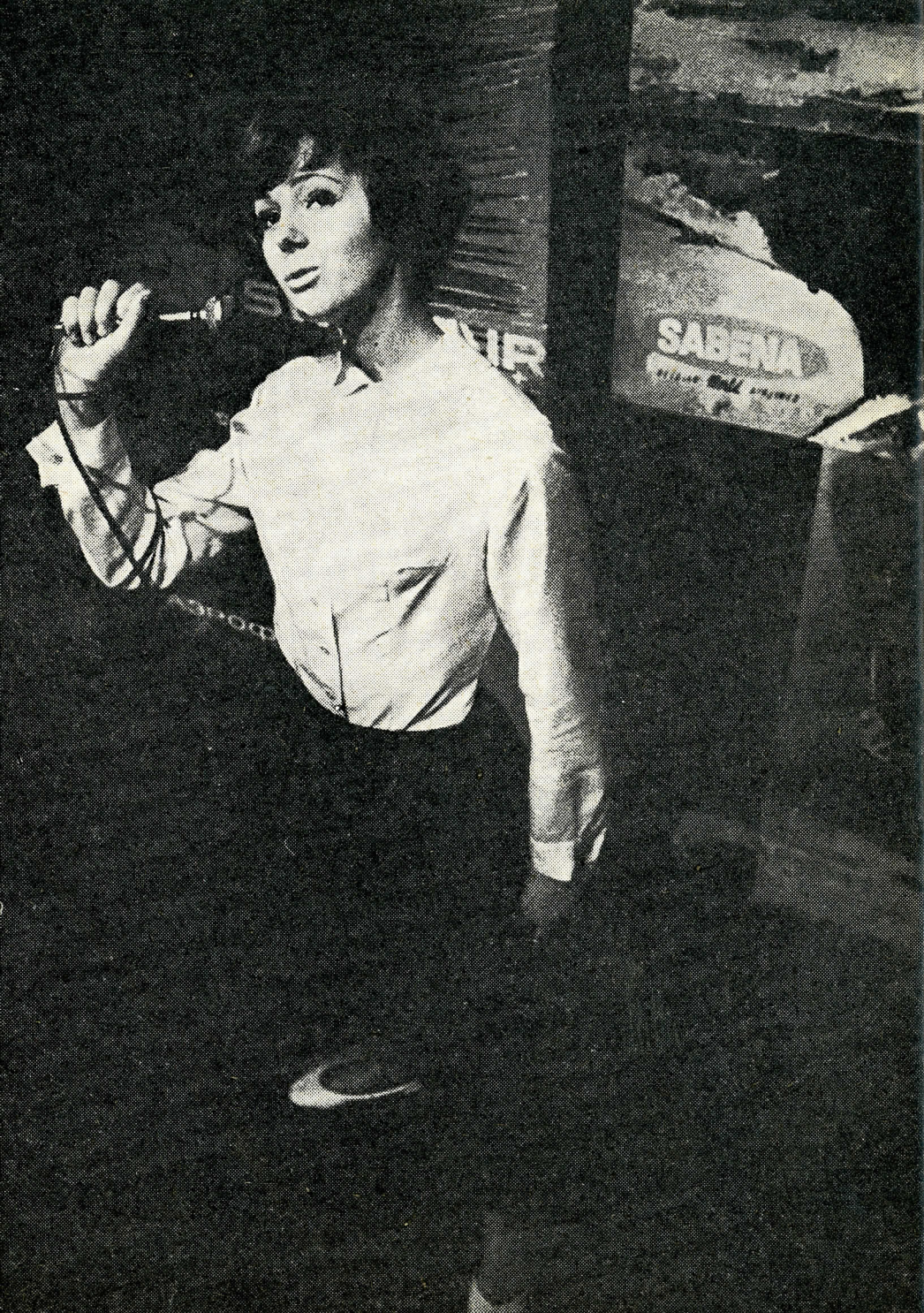
CO DÁL TI PSÁT

Hudba: Miroslav Hanák / Slova: Ronald Kraus a Jiří Grossman

Zpívá Milan Chladil

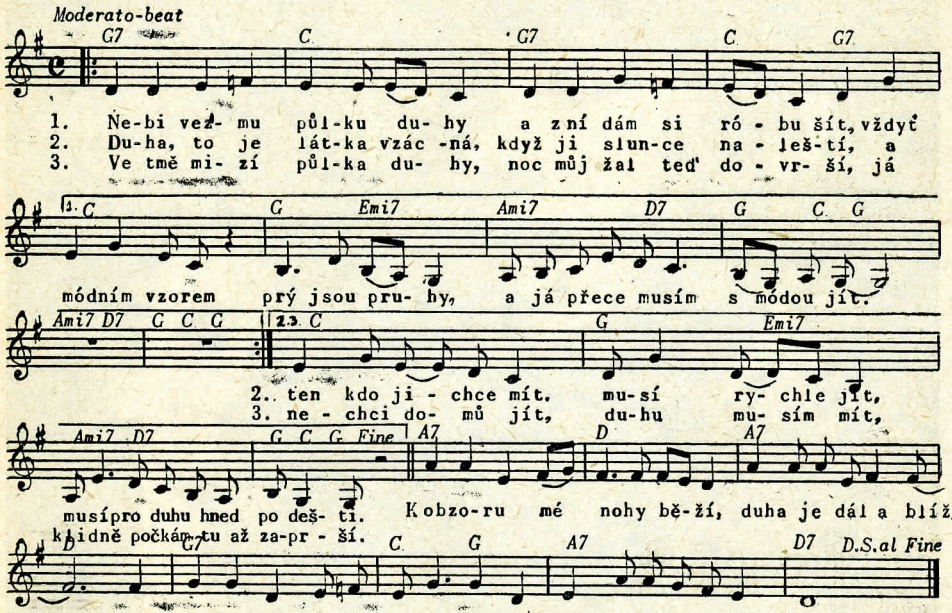
© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1967

SABENA

ŠATY Z DUHY

Hudba: Jaromír Knittl / Slova: Pavel Vrba

Zpívají Marta Kubišová a Helena Vondráčková

© Supraphon, Praha 1967

◀ Jasanského snímek Heleny Vondráčkové

Helmův snímek z poslední premiéry Inklema

Dilia

Československé divadelní a literární jednatelství, Vyšehradská 28, Praha 2 — Nové Město

Karel Ptáčník PROVOKACE. Cynická tragikomedie o dvou dějstvích. 5 m, 3 ž. Dekorace: hostinec, předscény

Martin Walser REKVIEM ZA NESMRTELNÉHO. Přeložil Jiří Stach. 5 m, 3 ž. Dekorace: tři hrací prostory: balkón, terasa, pokojík

Georges Michel RODINNÁ PROCHÁZKA. Hra o dvou dějstvích. Přeložili M. a J. Tomáškovi. 3 m, 2 ž, kompars. Dekorace: ulice

Jiří Cach PARAZITI. Tři aktovky: Paraziti, Ateliér, Strážní domek

LET KOLEM LAMPY. Luděk Mandaus, podle skic, myšlenek a fragmentů jiného autora. Revize textu a překlad do češtiny J. Langer. 14 m, 12 ž, 1 dítě. Dekorace: náznaková

J. R. PICK VINNETOU. Romance z Divokého západu podle Karla Maye. Hudbu složil Sláva Kunst. 15 m, 1 ž, 1 zpěvák, kompars. Dekorace náznaková

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu Dilia, Celetná 25, Praha 1 — Staré Město, telefon 628-31

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašinková. Grafická úprava: Valdemar Ungermann. Technická redaktorka: L. Naibauerová. Redakční kruh: V. Bárta, V. Bartůněk, J. Bodláková, J. Černý, M. Kovářík, J. Podaný, J. Škvorecký, J. Vedral, I. Verner, I. Vyskočil. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2; telefon 221057. Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, Jindřišská 14, Praha 1. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 14. srpna 1967. — NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.
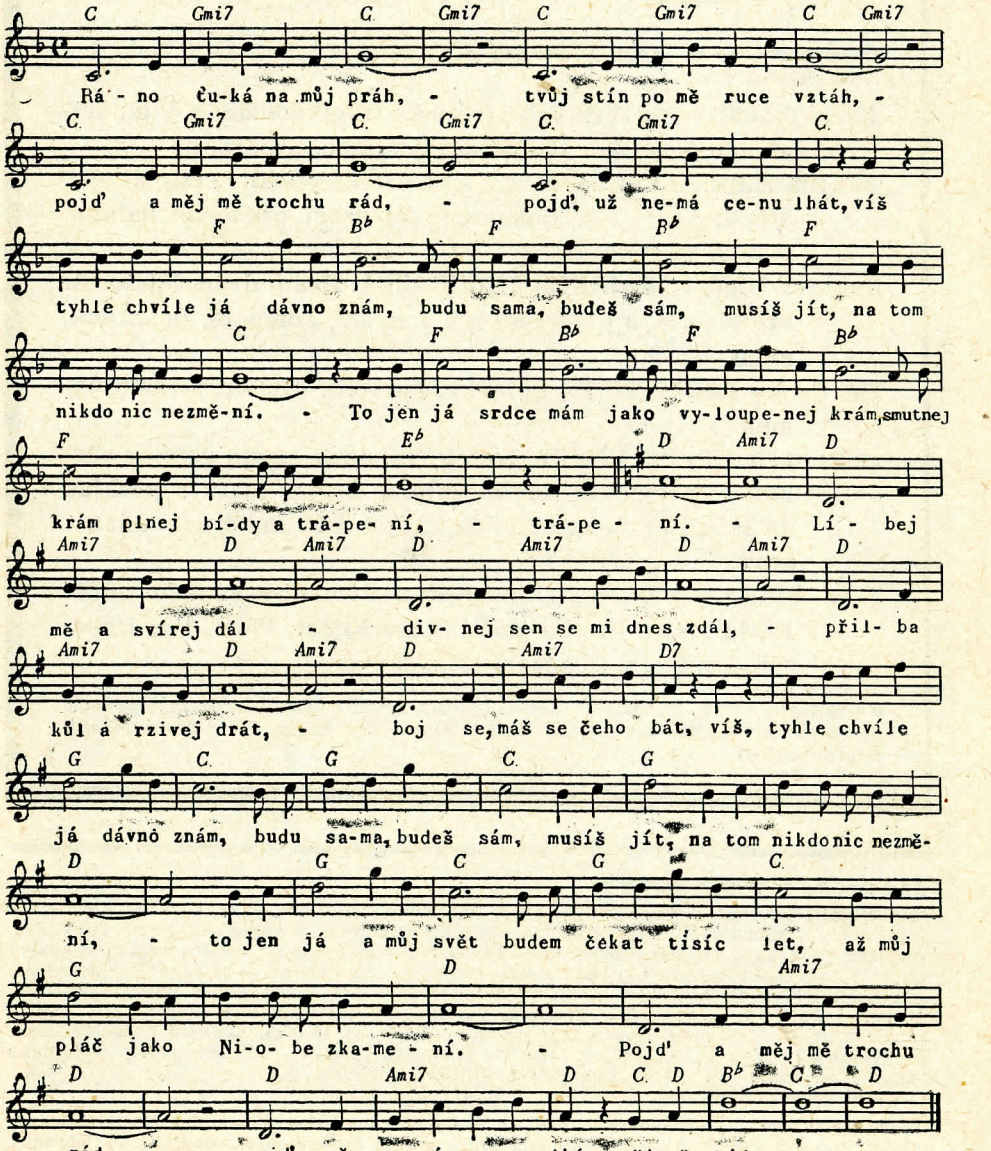
© Orbis, 1967 — F-10*70467

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

MĚJ MĚ TROCHU RÁD

Hudba: Karel Svoboda / Slova: Ivo Fischer

Zpívá Marta Kubišová

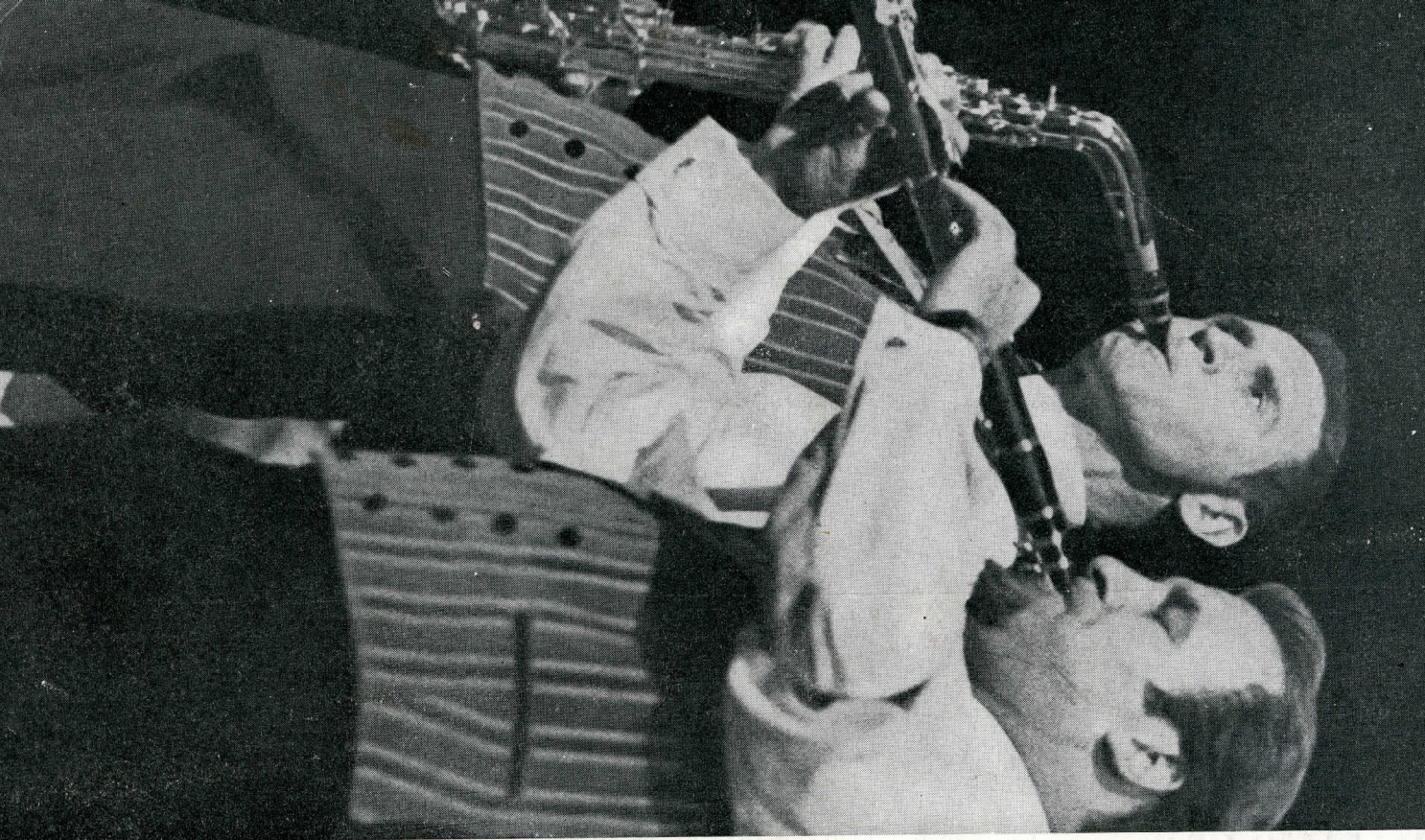
© Editio Supraphon, Praha 1967

IVO FISCHER

není typickým textařem: málo mluví, není v žádné „partě", hodně dělá. Na dvacetčtyřicet je moudrý, ani trochu přemoudřelý, a nesnaží se dělat mladším nebo dokonce „rozumět mladým". Asi proto mu mladí skutečně rozumějí, viz Stín katedrál, Sbohem lásko, Ze soboty na neděli, a spousta amerických lidovek, od první — a ne zcela vydařené — Sám až po Už koníček pádí. Fischera lze ztěží docenit: jako textaře i jako rozhlasového redaktora (zejména Abecedy úsměvů). Je to případ člověka, který přesně ví, co teď umí (kdysi básnil a upravoval operetní libreta), aniž by na to hřešil nebo duněl pýchou.

(Foto J. Parkman)

rms

Mr. Acker Bilk
v Praze
Foto Sochůrek

9